

การศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภาพยนตร์และการตรวจภาพยนตร์

ภาพยนตร์คืออะไร

ภาพยนตร์คือภาพนิ่ง เป็นชุดซึ่งบันทึกการ เคลื่อนไหวในอิริยาบถต่าง ๆ มาเป็นภาพต่อเนื่องกันด้วยความเร็ว โดยการถ่ายจากกล้องถ่ายภาพยนตร์ (Movie Camera) บันทึกติดต่อกันกับแสงบนฟิล์ม เมื่อนำมาฉายด้วยความเร็วโดยเครื่องฉายภาพยนตร์ (Movie Projector) ไปบังจอขาว (Screen) จะมองเห็นภาพที่ปรากฏบนจอ มีการเคลื่อนไหวติดต่อกันได้เหมือนกับการมองของจริงตามธรรมชาติ ทั้งนี้โดยอาศัยหลักจากการค้นคว้าของ Ptolemy คือ ตามธรรมชาติของมนุษย์นั้น เมื่อภาพใดผ่านสายตาไปแล้ว ภาพนั้นจะยังคงค้างอยู่บนเรตินาประมาณ ๑/๒๕ วินาที จึงนำหลักนี้มาใช้โดยการผ่านภาพที่มีอิริยาบถต่าง ๆ เข้าสู่สายตาในจังหวะสม่ำเสมอในอัตรา ๑๖ ภาพต่อวินาที ทำให้มองเห็นภาพนั้นมี การเคลื่อนไหวได้

มนุษย์ได้นำหลักการติดต่อกันมาใช้ในการสร้างภาพยนตร์ โดยที่ภาพยนตร์ที่นำมา ฉายนั้น จะมีอัตราเร็วในการ เคลื่อนที่ของฟิล์ม ๒ อัตรา คือ ภาพยนตร์เงียบ เคลื่อนที่ในอัตรา ๑๖ ภาพต่อวินาที ส่วนภาพยนตร์เสียง เคลื่อนที่ในอัตรา ๒๔ ภาพต่อวินาที จะเห็นได้ว่าฟิล์มเคลื่อนที่ได้รวดเร็วมากกว่าการเห็นภาพติดตา เราจึงเห็นภาพนั้นแสดงการ - เคลื่อนไหวเหมือนธรรมชาติ

ขนาดของภาพยนตร์

ในปัจจุบันนี้ ขนาดของฟิล์มที่ใช้ในการถ่ายภาพยนตร์มีหลายขนาด
พอจะแบ่งประเภทออกได้ดังนี้

๑. ขนาด ๓๖ มม. (บีลลิเมตร) เป็นภาพยนตร์ชนิดเทคนิรามา-๓๖
(Technirama - 70) ใช้เป็นภาพยนตร์บันทึกภาพขณะโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่ง

๒. ขนาด ๓๕ มม. จัดเป็นภาพยนตร์ขนาดมาตรฐาน ส่วนมากเป็น
ภาพยนตร์บันทึก ซึ่งแบ่งออกเป็นหลายชนิด เช่น เทคนิรามา (ธรรมดา), ทอดด์-เอโด,
ทีเนมาสโคป, วีสควิวชั่น, โทโฮสโคป ชนิดจอกว้างและชนิดธรรมดา เป็นต้น

๓. ขนาด ๑๖ มม. เป็นภาพยนตร์ขนาดเล็กกว่ามาตรฐาน ส่วนมากใช้ใน
วงการโทรทัศน์ การศึกษาและการโฆษณา แต่ในประเทศเราใช้ในวงการบันทึกด้วย
เพราะค่าใช้จ่ายถูกและถ่ายได้ทั่วไป

๔. ขนาด ๘ มม. เป็นภาพยนตร์ที่ถ่ายทำซึ่งและฉายอยู่ในหลอดแก้วเป็น
ส่วนใหญ่ ส่วนมากเป็นภาพยนตร์เสียง แต่อาจทำเป็นภาพยนตร์เสียงได้ หรืออาจใช้เพป
ปัทม์ฟิล์มเสียงประดอบก็ได้ ขณะนี้ บริษัท Ricoh ในประเทศไทยได้ผลิตเครื่องฉายภาพยนตร์
๘ มม. มีเสียงออกจำหน่ายแล้ว ภาพยนตร์ขนาดนี้กำลังจะนำมาใช้ในวงการโทรทัศน์ -
การศึกษาและการค้าเกี่ยวกับขนาด ๑๖ มม.

๑) สนั่น ปัทมะดิน , ประเภทของภาพยนตร์ , หนังสือถ่ายทำภาพยนตร์ ,
สำนักพิมพ์ร่วมศาสน์ ๒๕๐๖ , หน้า ๒๕ - ๒๘

ประเภทของภาพยนตร์ ๒

ภาพยนตร์ว่าจะแบ่งออกเป็นประเภทใดก็ตามวัตถุประสงค์ในการใช้ก็ได้

๕ ประเภท คือ

๑. ภาพยนตร์บันเทิง (Entertainment Film) คือ ภาพยนตร์ที่แสดงแบบละคร ใช้เพื่อความบันเทิงแก่ผู้ชม ส่วนมากเป็นภาพยนตร์เสียงขนาด ๓๕ มม. และที่พิมพ์ออกสำเนาบางส่วนออกมาเป็นขนาด ๑๖ มม. ก็มี เพื่อให้เข้าฉายกลางแปลงและฉายทางวิทยุโทรทัศน์ถึงที่ปฏิบัติกันในประเทศเรา เป็นอันมากในปัจจุบัน สำหรับในประเทศไทยเรานั้นนิยมสร้างภาพยนตร์บันเทิงขนาด ๑๖ มม. โดยตรง ใช้การพากย์ประกอบเวลาฉาย ซึ่งวิธีนี้ดูเหมือนจะมีใช้บู๊เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น แต่ปัจจุบันนี้ วงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยกำลังมีแนวโน้มนิยมสร้างภาพยนตร์บันเทิงขนาด ๓๕ มม. กันมากขึ้นและใช้การบันทึกเสียงลงในฟิล์มแทนการพากย์เช่นเคย

ภาพยนตร์บันเทิงอาจจะแบ่งออกไปได้อีกหลายประเภทย่อย ๆ ได้แก่ ภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์ตลกขบขัน ภาพยนตร์ดราม่า ภาพยนตร์เพลง ฯลฯ ส่วนมากมีความยาวใช้เวลาฉายประมาณ ๑ ชั่วโมงครึ่ง - ๑ ชั่วโมง ภาพยนตร์ที่จบเรื่องโดยไม่มีต่อเป็นตอน ๆ นี้เรียกว่า Feature Film แต่ภาพยนตร์โดยส่วนมากมักจะใช้เวลาฉายนานกว่า ๒ ชั่วโมง ส่วนภาพยนตร์บันเทิงที่สร้างจากเรื่องในหนังสือวรรณคดี เช่น เรื่อง David Copperfield จะตัดคนที่อาจแสดงก่อกิจใจของเขาวรรณคดีลงเหลือเฉพาะตอนที่ประโยชน์แก่การศึกษา อาจเหลือเวลาฉายเพียง ๔๐ นาที - ๑ ชั่วโมง สำหรับใช้ประกอบการสอนวิชาวรรณคดี ภาพยนตร์ประเภทนี้เรียกว่า

Film Custodians

๒. ภาพยนตร์การศึกษา (Educational Film) ใช้ประกอบการสอนใน
 ห้องเรียน โรงงาน และให้ความรู้ทั่วไปแก่ประชาชน อาจเรียกรวมกันว่า ภาพยนตร์ทัศนศึกษา
 ภาพยนตร์ประเภทนี้เป็นภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มม. ส่วน มีเสียงในฟิล์ม แต่ในปัจจุบันนี้ บริษัท
 ต่าง ๆ กำลังปรับปรุงฟิล์ม ๘ มม. เพื่อนำมาใช้ในวัตถุประสงค์ด้านนี้ด้วย มีความยาว
 ราว ๓๐๐ ฟุต - ๑,๐๐๐ ฟุต ใช้เวลาฉายราว ๑๐ นาทีขึ้นไป ภาพยนตร์ที่ใช้ประกอบ
 การสอนวิชาเฉพาะต่าง ๆ ในห้องเรียน เรียกว่า Instructional Film หรือ
 Classroom Film ถ้าใช้ฝึกอบรมคน เช่น ทหาร ช่าง พนักงานขายของให้รู้จักใช้
 เครื่องมือบางอย่าง หรือทำงานบางอย่าง เรียกว่า Training Film ถ้าใช้สำหรับ
 ให้ความรู้ทางเทคนิคโดยเฉพาะเรียกว่า Technical Film ถ้าใช้สำหรับให้ความรู้
 ทั่วไปแก่ประชาชนเรียกว่า Educational Film

๓. ภาพยนตร์สารคดี (Documentary Film) เป็นภาพยนตร์บันทึกเหตุการณ์
 และสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริง ๆ เสนอเรื่องที่เป็นจริงล้วน ๆ ไม่มีการแสดงเป็นละคร
 (Theatrical) ปล่อยให้ดูเลย เป็นภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อให้ความรู้แก่สาธารณชน
 ทั้งในแง่ข่าวสารและความรู้ทั่วไป ส่วนมากเป็นภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มม. สำหรับฉายทาง
 วิทยุโทรทัศน์และนอกโรงภาพยนตร์ ส่วนภาพยนตร์สารคดีขนาด ๓๕ มม. สำหรับฉายใน
 โรงภาพยนตร์ก็มีบ้างเป็นส่วนน้อย ความยาวไม่จำกัดแน่นอน

๔. ภาพยนตร์ข่าว (Newsreel) เป็นภาพยนตร์ที่เสนอข่าว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
 และมีค่าทางข่าวที่ประชาชนสนใจ (Newsworthy) นำออกฉายให้ประชาชนชมในระยะเวลา
 เวลาใกล้เคียงกับเวลาที่เกิดเหตุการณ์นั้นขึ้น คล้ายกับการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์รายวัน
 แตกต่างกับภาพยนตร์สารคดีตรงที่ภาพยนตร์สารคดีไม่จำกัดระยะเวลาที่นำมาฉายและอาจจะ
 ประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เป็นข่าวเก่าบ้าง แต่ไม่ใช่ข่าวล้วน ๆ เหมือนภาพยนตร์ข่าว
 ภาพยนตร์ข่าวที่ฉายทางโรงภาพยนตร์เป็นขนาด ๓๕ มม. ส่วนที่ฉายทางวิทยุโทรทัศน์
 ส่วนมากเป็นขนาด ๑๖ มม. (๓๕ มม. ก็ฉายได้) ความยาวไม่จำกัด สุดแต่จำนวนข่าว
 ที่จะเสนอ แต่ก็จะไม่เกิน ๓๐ นาที

๕. ภาพยนตร์โฆษณาการค้า (Advertising Film, Commercial Film)

เป็นภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อโฆษณาชักชวนคนให้ซื้อสินค้า หรือสนับสนุนธุรกิจการค้าของเจ้าของภาพยนตร์ ถ้าโฆษณาการค้าโดยตรง เรียกว่า Advertising Film แต่ถ้าโฆษณาโดยปริยาย เช่น แสดงกิจการทำนอง Publicity หรือประชาสัมพันธ์ (Public Relations) เพื่อหวังผลให้คนนิยมในผลิตภัณฑ์และธุรกิจของเจ้าของภาพยนตร์ เรียกว่า ภาพยนตร์การค้า (Commercial Film) ที่ฉายตามโรงภาพยนตร์เป็นขนาด ๓๕ มม. ส่วนที่ฉายทางโทรทัศน์และกลางแปลงเป็นภาพยนตร์ขนาด ๑๖ มม. ความยาวไม่แน่นอน ถ้าโฆษณาการค้าโดยตรงใช้เวลาฉายสั้นมาก เพราะต้องเสียค่าโฆษณาแพงมาก แต่ถ้าเป็นภาพยนตร์การค้าใช้เวลาฉายราว ๑๐ นาทีขึ้นไป แต่ไม่ถึง ๑ ชั่วโมง

นอกจากจะแบ่งภาพยนตร์ออกเป็นประเภทตามขนาดและวัตถุประสงค์ในการสร้างแล้ว ยังอาจจะแบ่งประเภทของภาพยนตร์ตามเสียง มีเสียง ได้ดังต่อไปนี้

ประโยชน์และโทษของภาพยนตร์

ในปัจจุบันนี้ ทั่วโลกยอมรับว่า ภาพยนตร์เป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลในแง่จิตใจของคนดูได้ดีกว่าสื่ออย่างอื่นทั้งหนังสือและหนังสือพิมพ์ เปรียบเสมือนตาสองคนมีทั้งหูและปาก และโถมหนัก แคล้งอย่างไรก็ตาม อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อคนดูโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือเยาวชนจะเป็นมีอยู่หาที่เกี่ยวโยงไปถึงปัญหาสังคมอื่น ๆ อีกหลายปัญหา ภาพยนตร์ที่ไม่ดีแค่เพียงอย่างเดียวจะเป็นมูลเหตุหรือสาเหตุของอาชญากรรมไม่ได้ นอกจากจะมีมูลเหตุหรือสาเหตุอื่น ๆ มาประกอบ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการดูภาพยนตร์มีหลายประการ เป็นต้นว่า ทำให้ได้รับความเพลิดเพลินสนุกสนาน เป็นการผ่อนคลายอารมณ์ ได้เรียนรู้ชีวิตด้านต่าง ๆ มากขึ้น มีสติปัญญาที่ฉลาดการได้เห็นศิลปะที่งดงาม ทำให้รู้จักปรับตัวให้เข้ากับสังคม และได้เพิ่มความรู้ความฉลาดจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ฯลฯ

ส่วนโทษของภาพยนตร์ก็มีไม่น้อย นอกจากจะเซ็นเซอร์ต่างสำนักงาน ระเบียบ
 เสียเวลาและเสียสุขภาพแล้ว ภาพยนตร์ที่ใบปลิวบ้างอาจเป็นภัยในค่านิยมที่กรรม ถูกบีบคั้น
 แนวความคิด ที่รวบรวมและวัฒนธรรมของเยาวชนได้ลึกลงยิ่ง ถ้าหากเยาวชนมีแนวโน้ม
 ไปในทางเสียอยู่แล้ว ภาพยนตร์ก็จะมีภัยมากขึ้น แม้แต่ผู้ใหญ่เอง ถ้าเป็นผู้ใหญ่ประเภท
 มีงานหรือหัตถกรรม ก็อาจจะนำเอาวิธีการที่เห็นจากภาพยนตร์ไปใช้ประทุรร้ายทรัพย์สิน
 และชีวิตของผู้อื่นได้ นับว่าเป็นอันตรายที่ลึกลับและเป็นอย่างยาก

ภาพยนตร์ที่ถูกเพ่ง เล็งว่า เป็นภัยต่อชุมชนมากที่สุด คือ ภาพยนตร์บันเทิง
 เพราะให้ความสนุกสนาน จึงเป็นที่นิยมของผู้ชมมากกว่าภาพยนตร์ประเภทอื่น ๆ ส่วน
 ภาพยนตร์บันเทิงที่ให้อันตรายแก่ชุมชนมากกว่าประเภทอื่น ๆ ได้แก่ ภาพยนตร์อาชญากรรม
 ความรุนแรงโหดร้าย เรื่องที่น่าหวาดเสียว เรื่องเพศ และเกี่ยวกับความทรูทร่าสูงส่ง
 ค่าง ๆ เป็นต้น ก็นับว่า ไปมีที่จะกล่าวโทษว่า การที่เด็กหรือผู้ใหญ่ก็มีความปฏิบัติตัวในทาง
 ที่ไม่ดี เช่น แกล้งขโมยเงินจากคนอื่น หรือ การเลินทรอนประทุรร้ายชีวิตต่าง ๆ เป็นการ
 เสียแนบมาจากภาพยนตร์บันเทิง แต่ถ้าจะพิจารณาตามความเป็นจริงแล้ว ก็อย่างที่ไม่
 ไม่ดีเหล่านี้ส่วนมากมักจะมาจากภาพยนตร์ข่าว เพราะไปถูกเซนเซอร์ เนื่องจากเป็น
 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ในขณะที่เกี่ยวกับที่ภาพยนตร์บันเทิงจะถูกเซนเซอร์ที่คิดว่าเป็นภัยต่อ
 จันทมค ฉะนั้น จึงเป็นเรื่องที่น่าคิดว่าภาพยนตร์ประเภทใดที่จะ เป็นอันตรายต่อชุมชนมาก
 กว่ากัน แต่สรุปแล้วอาจจะกล่าวได้ว่าภาพยนตร์มีภัยต่อชุมชน เพราะสามารถโน้มน้าวจิตใจ
 ให้หลงเชื่อได้ง่าย โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นและเยาวชน และจะยิ่งเป็นภัยมากขึ้นสำหรับผู้ที่มี
 แนวโน้มไปในทางเสียอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ประเภทใดก็ตาม

การตรวจภาพยนตร์ (Film Censorship)

โดยที่ภาพยนตร์อาจจะ เป็นภัยต่อบุคคลไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่จึงได้กล่าว
 มาแล้วข้างต้น รัฐและสังคมในแต่ละประเทศจึงเห็นความจำเป็นจะต้องมีมาตรการในการ
 บังคับกันด้วยอันอาจจะเกิดจากภาพยนตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาพยนตร์บันเทิง ด้วยการ
 ตรวจพิจารณา หรือที่เรียกว่า เซนเซอร์ (Censor) ภาพยนตร์บันเทิงทุกเรื่องก่อนที่จะนำ

ลดทอนในที่สาธารณะ

การตรวจภาพยนตร์หรือการเซนเซอร์ ก็คือ มาตรการที่แต่ละรัฐหรือสังคมในแต่ละประเทศได้ตั้งขึ้น เพื่อป้องกันภัยอันอาจจะเกิดจากภาพยนตร์บันเทิง โดยแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หรือคณะกรรมการคณะหนึ่งทำหน้าที่ตรวจพิจารณาภาพยนตร์ว่า เรื่องใด ตอนใดที่ไม่เหมาะสม อาจจะเป็นอันตรายต่อผู้ชม ก็มีสิทธิจะห้ามภาพยนตร์นั้นออกฉายหรือตัดบางตอนสิ่งใด แลออกจากนั้นยังมีหน้าที่พิจารณาอีกด้วยว่า ภาพยนตร์ใดที่ห้ามเกินเข้าชม การตรวจภาพยนตร์นี้ได้กลายเป็นหลักการที่ยอมรับปฏิบัติกันทั่วไป หลักเกณฑ์การตรวจภาพยนตร์เป็นไปในแง่ห้ามมากกว่าการตรวจหนังสือพิมพ์หลายเท่า แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

๑. การตรวจเพื่อปราบปราม รัฐหรือองค์กรเป็นผู้ใช้อำนาจ เป็นการคุ้มครองเด็กให้พ้นจากอิทธิพลที่ไม่ดีของภาพยนตร์บางประเภท

๒. การตรวจเพื่อส่งเสริม คณะกรรมการหรือองค์กรส่วนบุคคลเป็นผู้ใช้อำนาจ นอกจากจะตรวจเพื่อห้ามฉายภาพยนตร์บางประเภทแล้ว ยังเป็นการตรวจเพื่อแนะนำและขิยามารดาของ เด็กให้เกิดความลึก มองเห็นคุณค่าทางศีลธรรมของภาพยนตร์อีกด้วย

การตรวจภาพยนตร์ในประเทศต่าง ๆ

ประเทศฝรั่งเศส

โดยอาศัยอำนาจแห่งกฎหมายและเทศบัญญัติเพิ่มเติม ลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๑๙๔๕ คณะรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศสได้วางหลักในการตรวจภาพยนตร์ขึ้นใหม่ เพื่อใช้

๓) โบซาร์ต, นิดลิต, เบวาชเนอวาน ผู้ดู และผู้ร้อง, รายงานเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์และวิทยุสำหรับเบวาชชน, แปลและเรียบเรียงโดย ทางแมนลาส ธวอดิก - นางระปะนีย์ นาคทรพร, จัดพิมพ์โดยลงค์การยูเนสโก, หน้า ๒๑๑ - ๒๓๒

เป็นแนวการตรวจภาพยนตร์ฝรั่งเศสและภาพยนตร์ต่างประเทศที่เข้ามาฉายตามภาคต่าง ๆ ในประเทศ รัฐมนตรีกระทรวงโฆษณาการได้รับมอบอำนาจให้ดำเนินการตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการตรวจภาพยนตร์ ทางที่ตกลงไว้กับกระทรวงมหาดไทย กระทรวงพาณิชย์ และกระทรวงอุตสาหกรรม

หลังมีการประชุมแล้ว นายกรัฐมนตรีก็แต่งตั้งคณะกรรมการ ตามกฎกระทรวงฉบับวันที่ ๖ มิถุนายน ๑๙๕๑ ประกอบด้วยประธานกรรมการ ซึ่งเลือกจากรัฐราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ประจำการอยู่ กับแต่งตั้งกรรมการประจำ ๙ คน และกรรมการไม่ประจำ ๙ คน ซึ่งเป็นผู้แทนจากกระทรวงต่าง ๆ ได้แก่ กระทรวงโฆษณาการ กระทรวงยุติธรรม กระทรวงการอาณานิคมฝรั่งเศส กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงการสาธารณสุขและพลเมือง รัฐมนตรีกระทรวงโฆษณาการยังเป็นผู้แต่งตั้งกรรมการประจำอีก ๙ คนและไม่ประจำอีก ๙ คน กรรมการเหล่านี้เป็นผู้แทนผู้มีอาชีพเป็นนักประพันธ์ ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ ผู้อำนวยการภาพยนตร์ ผู้กำหนดภาพยนตร์ออกฉาย สโมสรรภาพยนตร์และนักวิจารณ์ภาพยนตร์ และยังเพิ่มกรรมการประจำอีก ๑ คน และไม่ประจำอีก ๑ คน ซึ่งรัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขและพลเมือง เป็นผู้แต่งตั้ง

ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๕๑ เป็นต้นมา ผู้แทนของกลุ่มที่มีอาชีพในการสร้างภาพยนตร์ และกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิของฝรั่งเศส ปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมประชุมในคณะกรรมการตรวจภาพยนตร์ จึงปรากฏว่า กรรมการที่เข้าประชุมมีแต่ผู้แทนขององค์การกรอมตรัวและผู้แทนที่เป็นข้าราชการมาในนามของกระทรวงต่าง ๆ เท่านั้น

สำหรับภาพยนตร์ทดลองหรือคั่นร่างภาพยนตร์นั้น ผู้สร้างจะนำ เสนอคณะกรรมการเพื่อพิจารณาถ่วงน้ำหนักได้ แต่จะขอใบอนุญาตเพื่อนำภาพยนตร์ออกฉายยังไม่ได้ จะกว่าจะสร้างภาพยนตร์เสร็จ สำหรับภาพยนตร์ต่างประเทศ คณะกรรมการจะวินิจฉัยถ่วงน้ำหนัก ทำบทพากย์เป็นภาษาฝรั่งเศสเรียบร้อยแล้ว เมื่อภาพยนตร์ใดได้รับใบอนุญาตให้ฉายได้ ก็สามารถจะนำออกฉายทั้งในประเทศฝรั่งเศส อิตาลี เนปอล และในอาณานิคม หรือประเทศ

อันเป็นกรณีเฉพาะแห่งแก่โลกุณแห่ง ล้อมโอบอุณาโลมหน้าภาพยนตร์ออกฉายใต้นั้น
คณะกรรมการจะออกให้ต่อ เมื่อผู้ขออุณาโลมชำระภาษีซึ่งเกิดตามความยาวของภาพยนตร์
เรียบร้อยแล้ว

กฎหมายลำดับวันที่ ๓ กรกฎาคม ๑๙๕๕ มาตรา ๕ มีเรื่องการคุ้มครองเยาวชน
โดยเฉพาะ คณะกรรมการมีอำนาจที่จะออกใบอนุญาต โดยมีเงื่อนไขให้เปลี่ยนแปลงหรือ
ตัดภาพยนตร์คอนเทนต์หนึ่งออก หรืออาจจำกัดมิให้เด็กอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี เข้าชมภาพยนตร์
นั้นก็ได้

ในขณะที่นำภาพยนตร์เสนอต่อคณะกรรมการและรอคอยคำอนุญาต จะมีการ เปลี่ยน
แปลงภาพยนตร์แต่อย่างใดไม่ได้ ซึ่งเรื่องภาพยนตร์จะต้องมีข้อมูลประวัติเรื่อง ชื่อบริษัท
ที่จัดทำและ เลขที่ที่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ ถ้าปรากฏว่า มีการขัดต่อระเบียบอย่างใด
คณะกรรมการและรัฐมนตรีว่าการโฆษณาอาจถอนใบอนุญาตและจัดการฟ้องร้องตาม -
กฎหมายได้

ถ้าภาพยนตร์มิให้เด็กอายุต่ำกว่ากำหนด เข้าดู เจ้าของโรงภาพยนตร์จะต้องติด
ประกาศไว้ในที่ที่ประชาชนเห็นได้สะดวก และระหว่างที่นำภาพยนตร์ออกฉาย จะต้องระวัง
มิให้เด็กอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี เข้าดูได้ โดยมีตำรวจเข้าควบคุมทางเข้าโรงภาพยนตร์ และทาง
กฎหมายก็จะจัดการว่าเป็นคดีกับผู้จัดการที่ฝ่าฝืนกฎที่วางไว้ แต่อย่างไรก็ตาม เท่าที่เป็นมา
แล้วการกีดกันลงโทษเป็นไปอย่างสถานเบา

ไม่มีภาพยนตร์ประเภทใดเป็น "เรื่อกึ่งคองห้าม" ของคณะกรรมการ และแม้ว่า
คณะกรรมการได้พยายามควบคุมภาพยนตร์ที่ขัดกับกฎหมายและศีลธรรม หรือภาพยนตร์ที่แสดง
ความเห็นผิด หรือเกี่ยวข้องกับเรื่องฆาตกรรมก็ตาม แต่ก็มิได้ห้ามภาพยนตร์บางประเภท
ซึ่งทำให้เด็กมีความเข้าใจในชีวิตผิด ๆ (เช่น เรื่อง "ทหารซาม" หรือการดำเนินชีวิตง่าย ๆ
เท่านั้น) หรือทำให้เด็กสรุปเรื่องด้วยความเข้าใจผิดอันจะเป็นอันร้ายแก่จิตใจ

คณะกรรมการไต่ถามภาพยนตร์ฝรั่งเศสเรื่องหนึ่งออกฉาย ทั้ง ๆ ที่ไม่ปรากฏ
 สยามกอนาจารย์หรือฉากฉากกรรมเลย แต่ในเรื่องกล่าวถึงการกระทำอันชั่วช้าของเจ้า
 กลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนเวียนอยู่กับเรื่องโจรกรรมและการใช้ชีวิตที่เปล่าประโยชน์ หากสาระ-
 มิได้ แม้ว่าคุณสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้จะให้เหตุผลที่กำกวมบ้างโลกก็ตาม และประมาณว่า
 คณะกรรมการ เป็นพวกใจแคบ แต่คณะกรรมการก็ไม่ยอมให้ลออกฉาย เจตนาสำคัญของ
 คณะกรรมการในการห้ามนำภาพยนตร์เรื่องนี้ลออกฉาย ก็เพื่อแสดงให้ผู้สร้างภาพยนตร์เห็นว่า
 จะสร้างภาพยนตร์ที่จะมีผลร้ายต่อจิตใจเกิดขึ้นเรื่องไปไม่ได้ ถึงแม้คณนบของเรื่องจะเป็น
 การยอมรับศีลธรรมก็ตาม

ประเทศเบลเยียม

มีกฎหมายคุ้มครอง เขาชาวเบลเยียมที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ที่มีผลบังคับมีผลมาบรรณ
 กฎหมายฉบับแรกเกี่ยวกับการภาพยนตร์ออกเมื่อ ๕ กันยายน ๑๙๐๐ ไม่ยอมให้เด็กที่มีอายุ
 น้อยกว่า ๑๖ ปีเข้าดูภาพยนตร์ แต่ขอห้ามนี้อาจยกเลิกได้ ถ้ามีเหตุผลที่พอและหลังจากที่คณะ
 กรรมการตรวจภาพยนตร์ได้พิจารณาและอนุญาตแล้ว หลักการนี้ต่างกับประเทศฝรั่งเศสซึ่ง
 บอมนให้เด็กอายุต่ำกว่า ๑๖ ปีเข้าดูภาพยนตร์ได้ นอกจากบางเรื่องซึ่งต่างควรสั่งห้าม

คณะกรรมการตรวจภาพยนตร์ประกอบด้วยสมาชิก ๕ ฝ่าย แต่ละฝ่ายประกอบด้วย
 ผู้แทนศาลองการพิทักษ์สวัสดิภาพของเขาชาวเบลเยียม ผู้แทนฝ่ายอุตสาหกรรมสร้างภาพยนตร์
 และบุคคลอื่นอีก ๓ คนซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นผู้แต่งตั้ง โดยกักกันออกจากกลุ่ม
 นักการเมือง ส่วนทางฝ่ายศาสนา คือ ฝ่ายนิกายคาทอลิกปฏิเสธไม่ยอมเข้าร่วมงานกับคณะ
 กรรมการนี้โดยตรง แต่กระทำการโดยอ้อมเพื่อกในการวิจารณ์และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ
 ภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตให้ลออกฉาย โดยผ่านสมาชิกของพรรคคริสเตียนโซเชี่ยลิสต์

๒๕ เมษายน ๑๙๓๔ เบลเยียมได้ออกกฎหมายวางระเบียบและหน้าที่ในการ
 จัดตั้งคณะกรรมการตรวจภาพยนตร์ คณะกรรมการมีอำนาจตัดสินว่า ภาพยนตร์ใดจะนำออก

ฉายให้เฉพาะผู้ใหญ่ชม หรือจะคัดคนโลกคนหนึ่งออก หรือจะอนุญาตให้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่เข้า
ชมได้ ก่อนที่คณะกรรมการจะคัดคนเด็กชานั้น ผู้แทนของบริษัทผลิตภาพยนตร์ที่มีสิทธิที่จะ
แสดงต่อคณะกรรมการ หรือผู้ทรงอำนาจตัดสินขั้นต้นของคณะกรรมการได้ภายใน ๖๕ วัน ประธาน
กรรมการ ก็มีสิทธิที่จะขอให้คณะกรรมการคัดคนใหม่ได้ หลัง ค.ศ. ๑๙๕๗ คณะรัฐบาลเบลเยียม
จึงได้เป็นยอมให้เป็นผู้พิพากษาตัดสินเยาวชนเข้าอยู่ในคณะกรรมการอุตสาหกรรม ซึ่งเดิมมีกรรมการ
อยู่ ๕ คน

ถ้าภาพยนตร์ใดถูกห้ามนำออกฉายให้เด็กอายุต่ำกว่ากำหนด จะต้องประกาศ
ให้ประชาชนทราบทั้งในโบชเชก ป้ายประกาศ ป้ายแจ้งภาพยนตร์และในภาพยนตร์ด้วย
ให้ชัดเจนว่า ภาพยนตร์นั้นจะฉายเฉพาะผู้ใหญ่ชมเท่านั้น

การปฏิบัติคล้ายคลึงกับประเทศฝรั่งเศส คือ ภาพยนตร์นั้นจะนำเสนอก่อน
คณะกรรมการได้ ต่อเมื่อเจ้าของ ผู้จำหน่าย และผู้นำภาพยนตร์ออกฉายได้ทราบขั้นแล้ว
โดยติดตามความยาวของฟิล์ม ภาพยนตร์หนึ่ง เมตรต่อเงินเหรียญเบลเยียม ๖ ฟรังก์

ประเทศเยอรมัน

ถึงแม้จะไม่มองการณ์ของรัฐบาลทำหน้าที่ตรวจภาพยนตร์ แต่ก็มีวิธีการที่มี
ลักษณะใกล้เคียงกับการที่รัฐเข้าจัดการตรวจภาพยนตร์ในประเทศอื่น ๆ สำนักงานกลาง
ของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในเยอรมัน (S P I O) ได้ก่อตั้งคณะกรรมการตรวจภาพยนตร์
เรียกว่า *Freiwillige Selbstkontrolle des Filmwirtschaft* มีสำนักงาน
อยู่ที่ *Weisbaden* ได้วางเงื่อนไขชัดเจนกันว่า เจ้าของโรงภาพยนตร์จะนำภาพยนตร์ออก
ฉายได้ต่อเมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการแล้ว คณะกรรมการได้แต่งตั้งคณะ
กรรมการดำเนินงานเรียกว่า *Arbeitsausschuss* ประกอบด้วยกรรมการประจำหัว
ตรวจภาพยนตร์ ๔ คน (๓ ใน ๔ ได้รับการแต่งตั้งจากวงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ และ
๑ ใน ๔ ได้รับการแต่งตั้งจากทางราชการ) และคณะกรรมการอื่น ๆ อีก ๔ คน กรรมการ
แต่ละคนใน ๔ คนนี้มีสิทธิเข้าร่วมประชุมกับคณะกรรมการ เป็นระยะเวลา ๗ วัน การเลือก

บุคคลมาเป็นกรรมการ ๔ คน หลังจากนี้ใช้วิธีการเลือกหมุนเวียนกัน โดยเลือกจากรายชื่อของบุคคลที่ได้รับการคัดเลือกแล้วด้วยความร่วมมือของทางการและทางฝ่ายอุตสาหกรรมสร้างภาพยนตร์ แต่ก็ คณะกรรมการ ปฏิบัติงานประกอบด้วยกรรมการตรวจภาพยนตร์ ๔ คน ซึ่งฝ่ายอุตสาหกรรมสร้างภาพยนตร์ เสนอชื่อขึ้นมา และอีก ๔ คนซึ่งทางการ เสนอชื่อ กรรมการ ๔ คนเหล่านี้จะต้องประกอบด้วยผู้แทนของสหพันธ์รัฐ ผู้แทนของรัฐ ผู้แทนทางศาสนา และผู้แทนจากขบวนการเยาวชนแห่งชาติ ส่วนประธานของคณะกรรมการดำเนินงานนั้น ฝ่ายอุตสาหกรรมสร้างภาพยนตร์และทางการ เป็นผู้แต่งตั้ง โดยคัดเลือกจากกรรมการตรวจภาพยนตร์ ๓ คน ซึ่งฝ่ายอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เสนอชื่อขึ้นมา

คณะกรรมการไถ่แบ่งประเภทของภาพยนตร์ไว้ดังนี้

- ๑. ภาพยนตร์สำหรับประชาชนทั่วไป
- ๒. ภาพยนตร์สำหรับประชาชนทั่วไป แต่จะนำออกฉายในวันสำคัญทางศาสนาบางวันไม่ได้
- ๓. ภาพยนตร์สำหรับประชาชนที่มีอายุอย่างน้อย ๑๖ ปีขึ้นไป
- ๔. ภาพยนตร์สำหรับประชาชนที่มีอายุอย่างน้อย ๑๖ ปีขึ้นไป แต่จะนำออกฉายในวันสำคัญทางศาสนาบางวันไม่ได้
- ๕. ภาพยนตร์ซึ่งฉายเฉพาะส่วนบุคคล โดยทางสโมสรภาพยนตร์เป็นผู้จัดฉาย
- ๖. ภาพยนตร์ซึ่งถูกห้ามนำออกฉายให้ประชาชนชม
- ๗. ภาพยนตร์ข่าวและภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับการศึกษา ได้รับความยกเว้น

ไม่ต้องผ่านการตรวจ

ค่าธรรมเนียมที่จะต้องชำระในการ เสนอให้ตรวจภาพยนตร์ จะพิจารณาตามขนาดความยาวของฟิล์มภาพยนตร์ หนึ่ง เมตรคิดเงินเยอรมัน ๐.๓ มาร์ค แต่ถ้าเป็นภาพยนตร์สารคดี คิดเมตรละ ๐.๕ มาร์ค

ถ้าการพิจารณาตัดสินของคณะกรรมการดำเนินงานไม่เป็นที่ยุติใจ อาจจะ
 ดูพรหมไปยังคณะกรรมการกลาง (Hauptanwaltschaft) ซึ่งประกอบด้วยกรรมการ ๑๕ คน
 ใช้วิธีการแต่งตั้งแบบเดียวกับการแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจภาพยนตร์ ถ้ามีปัญหาใดที่คณะ
 กรรมการกลางเห็นชอบด้วย ก็ให้นำมาพิจารณาเสนอคณะกรรมการว่าด้วยระเบียบกฎหมาย
 เพื่อตัดสินชี้ขาด คณะกรรมการนี้เรียกชื่อว่า Rechtsansschuss ซึ่งประกอบด้วย
 กรรมการ ๕ คน เลือกตั้งจากผู้พิพากษาและอาจารย์มหาวิทยาลัย

ประเภทนิสิต

การตรวจภาพยนตร์ โดยทางการมีแนวปฏิบัติคล้ายคลึงกับประเทศอื่น ๆ
 ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น คณะกรรมการตรวจภาพยนตร์ประกอบด้วยข้าราชการ (มักจะเป็น
 ผู้พิพากษา) ผู้แทนจากองค์การครอบครัว และถ้าผู้แทนทางฝ่ายศาสนาซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็น
 กรรมการชาตินี้ จะต้องเป็นผู้แทนทางองค์การของฝ่ายศาสนาที่อลิสเซีย เป็นกรรมการแทน
 คณะกรรมการชุดนี้ทำหน้าที่พิจารณาภาพยนตร์ที่เสนอตรวจและพิจารณาตามลักษณะของภาพยนตร์
 ซึ่งแบ่งเป็น ๓ ประเภท คือ

๑. ภาพยนตร์ที่ห้ามฉายในนิสิต
๒. ภาพยนตร์ที่ห้ามเด็กอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี เข้าดู
๓. ภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตให้นำออกฉายได้ประชาชนตามปกติโดยไม่จำกัดวัย

ผู้เข้าชม

คณะกรรมการตรวจภาพยนตร์ซึ่งขึ้นอยู่กับสำนักนายกรัฐมนตรี ได้วางกฎ
 สำหรับเป็นแนวปฏิบัติ คือ ภาพยนตร์ใดที่เกี่ยวกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ หรืออาชญากรรม
 หรือเป็นการทำร้ายศีลธรรมอันดี หรือก่อให้เกิดความหวาดหวั่นสับสนรังแกลแก่เด็ก ให้พิจารณา
 นำงฉายได้แก่เด็กที่มีอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี

ผู้จัดการ โรงภาพยนตร์จะต้องรับผิดชอบในเรื่องการจัดภาพยนตร์ออกฉาย

แต่บริษัทผลิตภาพยนตร์นั้น แม้จะกระทำการที่ผิดเล็กน้อยกฎเกณฑ์บางอย่างก็ก็ตาม อาจจะไม่
ต้องถูกฟ้องร้องแต่ประการใด ถ้าผู้จัดการ โรงภาพยนตร์นำภาพยนตร์ที่ห้าม เล็กกว่าอายุต่ำกว่า
๑๖ มีค่าออกฉาย จะต้องขอลงประกาศแจ้งให้ประชาชนทราบในที่ที่ให้มี ๑๓ ศาลากลาง
เข้าโรงภาพยนตร์ และต้องระวังมิให้เด็กเข้าดูภาพยนตร์ทางที่ผิดประการห้ามไว้ และ
สุดท้าย ก็ ต้องบอกให้เจ้าหน้าที่ตำรวจห้องที่เขาทำการตรวจตราด้วย

ประเทศสวีเดน

เป็นประเทศแรกในยุโรปที่จัดให้มีการตรวจภาพยนตร์ของรัฐเพื่อให้เป็นไป
ตามกฎหมาย ซึ่งออกเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๑๙๑๑ สวีเดนได้ตั้งคณะกรรมการตรวจภาพยนตร์
ของรัฐ เรียกว่า Statens Biografbyrå ขึ้นตรงต่อกระทรวงศึกษาธิการ ประกอบด้วย
ด้วย กรรมการประจำ ๓ คนซึ่งรัฐบาลเป็นผู้แต่งตั้ง แต่ถ้ามีความจำเป็นใด ๆ อาจขอให้
บุคคลอื่นเข้าร่วมในคณะกรรมการด้วย เช่น ถ้าจะพิจารณาภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับโรคทางจิต
ก็มีขอเข้าร่วมในคณะกรรมการด้วย กรรมการเหล่านี้มีหน้าที่วินิจฉัยว่า ภาพยนตร์นั้น
จะเหมาะแก่คนทั่วไปทั้ง เด็กและผู้ใหญ่ หรือเหมาะแก่เฉพาะผู้ใหญ่ (ผู้มีอายุเกิน ๑๕ ปี
ถือว่าเป็นผู้ใหญ่ทั้งสิ้น) ผลปรากฏว่า ประมาณ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ของภาพยนตร์ที่ผ่านการ
ตรวจของคณะกรรมการไม่เหมาะที่จะฉายให้เด็กดู สวีเดนยังได้ร่วมมือออกหนังสือเกี่ยวกับ
ประเทศเดนมาร์ก นอร์เวย์ และฟินแลนด์ เพื่อแลกเปลี่ยนผลการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการ
ตรวจภาพยนตร์ระหว่างกันและกันอีกด้วย

โดยปกติ ภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ๆ จะต้องมีการยกหนึ่งครั้ง แต่ถ
เกิดมีปัญหาตัดสินไม่ได้ คณะกรรมการทั้งหมดจะต้องร่วมประชุมกัน ภาพยนตร์ที่ถูกห้าม
นำออกฉายให้ประชาชนดู มีลักษณะดังนี้ คือ ภาพยนตร์ที่ยั่วยุให้เกิดความรู้สึกรุนแรง
คู้เลือด หรือแนะนำให้ผิดถึง หรือยั่วยุอารมณ์ไปในทางที่จะ เป็นอันตาย หรือชักจูงให้เชื่อ
ต่อเจ้าหน้าที่รัฐบาล ตามหลักการแล้ว ถ้าภาพยนตร์ใดถูกห้ามนำออกฉาย เจ้าของภาพยนตร์
อาจจะอุทธรณ์ต่อรัฐบาลได้ แต่เท่าที่ปรากฏ รัฐบาลไม่เคยพิจารณาซักกับมติหรือคำตัดสิน

เรื่อง คณะกรรมการ เลบ

คณะกรรมการตรวจภาพยนตร์พยายามรักประ เภทภาพยนตร์ที่ห้ามฉายให้
เด็กดู แบ่งออกเป็น

๑. ประเภทห้ามเด็กที่อายุต่ำกว่า ๑๑ ปี เข้าดู
๒. ประเภทห้ามเด็กอายุระหว่าง ๑๑ - ๑๖ ปี เข้าดู

ในเดือนมกราคม ๑๙๔๘ มีการแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาปรับปรุงและ
แก้ไขระเบียบการตรวจภาพยนตร์ให้ทันสมัยขึ้น ตลอดจนพิจารณาการผลิตภาพยนตร์สี
สำหรับเด็ก และสามก่าแถลงการณ์ของผู้เชี่ยวชาญขณะนี้ ภาพยนตร์สำหรับเด็กจะ
มีน้อยกว่าภาพยนตร์อื่น

ประเทศกรีซ

องค์การตรวจภาพยนตร์มีหน้าที่ดำเนินการตามระเบียบที่ว่าด้วยการควบคุม
ภาพยนตร์ หรือบทที่จะนำมาสร้างภาพยนตร์ ระเบียบนี้ออกเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๑๙๓๘
นอกจากนี้ ยังมีกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ออกเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๑๙๓๐ และ
ระเบียบที่ว่าด้วยการพิมพ์เอกสารหรือเรื่องราวสำหรับเด็ก ซึ่งมีผลบังคับใช้ในการควบคุม
ภาพยนตร์ด้วย ถึงแม้จะตกลงในการจัดให้มีการตรวจภาพยนตร์ เพื่อป้องกันสิ่งที่ไม่ดีงามนี้
จะไม่เป็นที่ทราบแจ้งชัด แต่ดูเหมือนว่า วิธีการจะเป็นที่พอใจของเจ้าหน้าที่ซึ่งหากันเห็นว่า
"องค์การตรวจภาพยนตร์ของกรีซที่จัดตั้งขึ้นในปัจจุบัน เป็นการเฟื่องฟูที่จะกำจัดความ
โง่เขลาไปในทางที่เป็นภัยแก่เยาวชนให้หมดสิ้นไปได้" เมื่อมีคดีใดถึงศาลในรัชท้าวว่า
จำเลยพยายามกระทำการใด ๆ เป็นการผิดก็เลยกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองสวัสดิภาพ
ของเยาวชนแล้ว ศาลก็ได้รับคำสั่งให้จำ เป็นคดีนั้นทันที

ประเทศสวีเดน

กฎหมาย เกี่ยวกับการควบคุมภาพยนตร์ เพื่อจำกัดอิทธิพลชั่วร้ายของภาพยนตร์ บางประเภท มีลักษณะแตกต่างกันในแต่ละเขตผล กฎหมายและระเบียบข้อบังคับของกรมตำรวจ เริ่มเข้าควบคุมการภาพยนตร์ทั้งแก่สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๑ แต่เมื่อไม่นานมานี้เอง มีหลาย มณฑลที่ร่างกฎหมาย เพื่อควบคุมกิจการภาพยนตร์ โดยปฎิเสธประสงค์จะควบคุมมิให้เข้าภาพยนตร์ เป็นเครื่องมือนำพาประชาชนในทางที่ผิด และเพื่อให้ได้หลักประกันทางศีลธรรมจากเจ้าของ- หนังสือนัดหรือผู้สร้างภาพยนตร์ อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่ามีหลายมณฑลที่ไม่ยอมให้เกิดเข้าดู ภาพยนตร์ เกิดที่จะเข้าดูต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๖ ปี ถ้าจังหวัดใดไม่มีข้อห้ามดังกล่าว ก็มักมีวิธีการปฏิบัติหรือวิธีการพิจารณาอื่นๆวางระเบียบไว้ เพื่อป้องกันเยาวชนให้พ้นจาก สิ่งอันไม่พึงประสงค์

ตัวอย่างเช่นที่ Basle กฎหมายมาตรา ๑๗ ตอน ๑ บัญญัติไว้ว่า "ภาพยนตร์ที่จะนำออกฉายไปนั้น จะต้องเป็นภาพยนตร์ที่ไม่ชักจูงศีลธรรม ภาพยนตร์ใดที่มี เนื้อเรื่องหรือตอนหนึ่งตอนใดของเรื่องชักจูงศีลธรรม หรืออาจจะเป็นทางใหญ่ให้เกิดความ รุ้สึกอันมีพึงประสงค์แล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจอาจจะห้ามมิให้นำออกฉายได้"

ระเบียบที่วางไว้ในเจนีวาที่มีจุดประสงค์คล้ายคลึงกัน ก็มีข้อความปรากฏ ว่า "ภาพยนตร์ใดที่ชักจูงศีลธรรมและความสงบเรียบร้อยของประชาชน โดยเฉพาะภาพยนตร์ ซึ่งโหดโหด เขี้ยมเกรี้ยว หรืออาจชักนำหรือยั่วผู้ให้ดูเห็นชอบในการก่ออาชญากรรม และ การประพฤติอื่น ๆ ที่มีอบถึงกล่าวแล้ว ภาพยนตร์นี้จะนำออกฉายไม่ได้"

โดยปกติ มณฑลส่วนมากในสวีเดนเน้นหนักในการตรวจภาพยนตร์ ใกล้เคียงกัน ในบางแห่งนอกจากจะพิจารณาถึงห้ามฉายภาพยนตร์บางประเภทแล้ว ยัง พิจารณาละเอียดไปถึงการห้ามใช้ชื่อเรื่อง และความ (จะเริ่มกล่าวถึง ข้อความที่เขียน หรือแนบกันประกอบเรื่องก็ตาม) หรือการโฆษณาภาพยนตร์ที่ไม่เหมาะสม (สถานแห่งมีอาน สนใจและพยายามกวาดล้างการห้ามมิให้เขียนฉันทราบแจ้งจิตใจเกิด)

เพิ่มรอบกับคำตัดสินนั้นได้ แต่ปกติมักเห็นด้วยเสมอ

เจ้าหน้าที่ตำรวจสวีตแควร์บางคนก็รับคำสั่งให้นำผลการพิจารณาของคณะกรรมการลงโทษบังคับให้ลงความปลอดภัยของเบาอาชญากรรม ถ้าหากเด็กอายุต่ำกว่าวัยที่กำหนดเข้าดูภาวะแพนครีที่ทางการแพทย์ทำให้เด็กดู เจ้าของโรงพยาบาลและผู้จัดการจะต้องรับผิดชอบและอาจจะต้องได้รับโทษหนัก เช่น ถูกปรับ โรงพยาบาลอาจจะถูกปิดชั่วคราว หรือถูกยึดใบอนุญาต ยิ่งกว่านั้น ผู้ปกครองเด็กหรือเด็กเองอาจถูกปรับหรือถูกจำคุก

ประเทศอิตาลี

การตรวจหาแพนครีที่จำคุกเฉพาะหาแพนครีสำหรับเด็กที่มีอายุระหว่าง ๔ - ๑๒ ปี โดยอยู่ในความควบคุมของคณะกรรมการคุมดูแลเบาอาชญากรรมหรือคณะกรรมการศึกษา คณะกรรมการตรวจหาแพนครีที่กว้างระ เียบยบในการอนุญาตให้เด็กเข้าดูภาวะแพนครีไว้ดังนี้ คือ

- ๑. เด็กอายุต่ำกว่า ๔ ปี อาจจะไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้าโรงละครหรือโรงพยาบาล
- ๒. เด็กอายุระหว่าง ๔ - ๑๒ ปี อาจได้รับอนุญาตให้เข้าดูภาวะแพนครีได้ในเวลากลางวันเท่านั้น และจะเข้าดูได้เฉพาะเมื่อหาแพนครีนั้นเป็นภาวะแพนครีสำหรับเด็ก ส่วนประกาศโฆษณาจะต้องมีเนื้อความที่เหมาะสม และติดธงไว้ใกล้ทางเข้าโรงพยาบาล ซึ่งตามกฎหมายแล้ว ทางฝ่ายจัดการโรงพยาบาลจะต้องรับผิดชอบในเรื่องเหล่านี้
- ๓. หาแพนครีใดซักข้อที่สละกรรมอันดี ห้ามฉายให้เด็กอายุต่ำกว่า

๑๘ ปี

นอกจากคำหนดคดีแพนครีที่ประเทศต่าง ๆ แล้ว ประเทศอิตาลีก็ยังได้ขยายงานที่จะมอบค่าเช่าให้ของถาวรอื่นนอกจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เข้าควบคุมบังคับได้ทางหาแพนครีที่มีประสิทธิภาพที่ดีของคณะกรรมการที่ดีด้วย เช่น ทั้งเจ้าหน้าที่สายตรวจ

พิเศษ ขึ้นตรงต่อคณะกรรมการคุณเอวอชน มีอำนาจเข้าไปในโรงพยาบาลเพื่อตรวจตรา
ถ้าโรงพยาบาลใดปฏิบัติฝ่าฝืนคำสั่งคดีของคณะกรรมการ เจ้าหน้าที่ตรวจก็จะเตรียม
สำนวนขึ้นต้นเพื่อดำเนินการฟ้องศาลต่อไป

คณะกรรมการตรวจโรงพยาบาลมีหน้าที่พิจารณาและตัดสินภาพยนตร์ความถู
ขัดบังคับที่วางไว้ว่าควยลักษณะและ เนื้อหาของภาพยนตร์ ถ้าภาพยนตร์ใดขัดต่อศีลธรรม
อันดี หรือมีฉากที่น่าสยดสยอง มีการทรมาณ อคติวิฆาตกรรม การโจรกรรม หรือการกระทำ
ที่ฝ่าฝืนกฎหมายอย่างร้ายแรง หรือแสดงฉากอันน่าสยดสยองของสงคราม เหล่านี้ ทางคณะ
กรรมการถือว่า ภาพยนตร์นั้น ๆ มีลักษณะที่ขัดต่อหลักการและห้ามฉายให้ประชาชนชม ถ้า
ภาพยนตร์ใดแสดงการกระทำหรือความประพฤติกดที่ขัดต่อศีลธรรมอันดี หรือ กวีแสดงในเรื่อง
เป็นโจร ซาทณ หรือ เจตนาโดยการสร้างภาพยนตร์นั้นเพื่อยกย่องความกตัญญูได้แก่น โภย
ที่ความกตัญญูรักภักดี เสรีภาพ หรือความปกอดภัยของรัฐ คณะกรรมการถือว่า ภาพยนตร์
นั้นไม่เหมาะสมและอาจจะห้ามฉายให้ประชาชนชมก็ได้

ประเภทเม็กซิโก

ผู้มีอำนาจอนุญาตให้ภาพยนตร์ออกฉายได้ ก็คือ คณะบัญชาควบคุมภาพยนตร์
ซึ่งมีอำนาจประเภทของภาพยนตร์ออกดังต่อไปนี้ คือ

- ๑. ภาพยนตร์ที่ฉายให้ดูได้ทั้งเด็ก เด็กวัยรุ่น ผู้ใหญ่
- ๒. ภาพยนตร์ที่ฉายให้ดูได้ทั้ง เด็กวัยรุ่นและผู้ใหญ่
- ๓. ภาพยนตร์ เฉพาะผู้ใหญ่ และฉายให้ชมแก่ในโอกาสพิเศษ

ถนัดที่หัวหน้าฝ่ายควบคุมภาพยนตร์จะยินยอมให้นำภาพยนตร์ออกฉายให้
ประชาชนชม จะต้องพิจารณาว่า "ภาพยนตร์นั้นจะเป็นอันตรายแก่จิตใจ เด็กที่มีอายุต่ำกว่า
กว่ากำหนด เด็กวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ หรือไม่ "

ประเทศสหรัฐอเมริกา

ได้มีการวางหลักในการพิจารณาภาพยนตร์ไว้ เพื่อคุ้มครองเยาวชนไว้พ้นจากอิทธิพลอันไม่พึงประสงค์ของการย่นครบางประเภท ปรากฏว่า องค์การต่าง ๆ ที่ตั้งขึ้นโดยไม่เป็นทางการ ได้ทำการตรวจภาพยนตร์เข้มแข็งยิ่งกว่าการตรวจที่ทางรัฐบาลกลาง และเจ้าหน้าที่ของรัฐจัดขึ้น ตามแผนของชาติแล้ว ไม่มีการตรวจภาพยนตร์เพื่อป้องกันภาพยนตร์บางประเภทอย่างเป็นทางการ ภาพยนตร์ประเภทที่จะเป็นอันตรายต่อจิตใจ จะเข้าร่วมอยู่กับเรื่องหรือวัสดุที่คงห้ามตามคำสั่งของศาล กล่าวคือ ห้ามนำเข้ามาในประเทศหรือออกจำหน่ายโดยแพร่ เท่าที่ปฏิบัติกันอยู่คือ ทางอุตสาหกรรมภาพยนตร์ได้จัดวิธีการอย่างหนึ่งขึ้น เรียกว่า "การตรวจล่วงหน้า"

การตรวจภาพยนตร์ของรัฐบาลกลางทำกัน ๒ วิธี วิธีหนึ่งได้แก่การรับเอากฎหมายซึ่งควบคุมให้มีการนำเข้ามาหรือทำการแลกเปลี่ยนภาพยนตร์ที่มีคดีธรรมอันดีมาใช้ อีกวิธีหนึ่ง ได้แก่การยอมรับว่าศาลสูงสุดที่จะเข้าแทรกแซง โดยศาลจะเป็นผู้ตัดสินว่า การที่จะจัดให้มีการตรวจภาพยนตร์เพื่อคัดค้านสิ่งที่ไม่พึงประสงค์นั้น จะขัดกันหรือไม่กับสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการแสวงหาความรู้ ศาลสูงสุดปฏิเสธไม่ยอมรับว่าภาพยนตร์ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อเจตนาให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้ดู และนอยซ์ที่จะมุ่งไม่ในทางให้ความรู้หรือเป็นประโยชน์ในการศึกษานั้น เป็นวิธีการให้ความรู้แก่ผู้ดู ฉะนั้น ผลอันยุติที่ว่าการด้วยสิทธิเสรีภาพในการแสวงหาความรู้จึงไม่นำมาใช้กับภาพยนตร์ และการตรวจตราเพื่อป้องกันสิ่งไม่พึงประสงค์ก็อาจทำได้โดยไม่ขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญของประเทศ คำตัดสินของศาลสูงสุดเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน ค.ศ. ๑๙๖๕ จึงถือเป็นการสถาปนาแบบอย่างในเรื่องนี้ขึ้น

ปัจจุบันนี้มีเพียง ๑ รัฐเท่านั้นที่มีการตรวจภาพยนตร์เพื่อป้องกันภาพยนตร์บางประเภทคือ แคนซัส แมริแลนด์ แมสซาชูเซต นิวเจอร์ก โอไฮโอ เพนซิลวาเนีย และเวอร์จิเนีย ส่วนพลอดริกาได้ร่างกฎหมายจัดตั้งองค์การตรวจภาพยนตร์ขึ้นแล้ว แต่ยังไม่

มิได้ปฏิบัติกันอย่างจริงจัง

ในด้านการบริหาร องค์การตรวจภาพยนตร์ขึ้นตรงต่อรัฐ เช่นที่แคนซัส และแมริแลนด์หรือขึ้นกับฝ่ายบริหาร เช่น ขึ้นกับกรมการศึกษา ได้แก่ที่นิวเจอร์ซีย์และโอไฮโอ บางรัฐก็รับหลักการว่าควยการตรวจภาพยนตร์ และได้แต่งตั้งคณะกรรมการปฏิบัติหน้าที่ขึ้น ปรากฏว่าผลงานของคณะกรรมการได้เริ่มมาตั้งแต่มีการสร้างภาพยนตร์ก็มี เช่น ที่ -
เซเชซิลาเนีย เริ่มใน ค.ศ. ๑๙๑๑ และที่แมสซาชูเซต เริ่มใน ค.ศ. ๑๙๑๒

ส่วนอีกประมาณ ๓๐ รัฐ แม้ไม่มีวิธีการตรวจภาพยนตร์ด้วยจุดประสงค์ ดังกล่าว ก็ได้ร่างกฎหมายขึ้นโดยวางหลักการพิจารณาจากความเหมาะสมของภาพยนตร์ เพื่อที่จะลดอันตรายอันจะเกิดจากภาพยนตร์ให้น้อยลง เช่น ห้ามฉายภาพยนตร์บางประเภท ที่มีบทความหรือเนื้อเรื่องชักชวนให้ผิดธรรมและความดีงาม ภาพยนตร์ที่แสดงความดูร้ายเสียมโหด หรือเกี่ยวข้องกับอาชญากรรม

ขบถผู้ดูที่ไม่คลอรัศกุนเหล่านี้ ย่อมเป็นการ เสี่ยงอันตรายสำหรับเด็กๆ กับที่เป็นการ เสี่ยงอันตรายสำหรับผู้ช่วยการ สร้างภาพยนตร์ เช่นกัน และโดยที่การตีความ หมายของระเบียบที่วางไว้เป็นไปได้อย่างกว้างขวาง จึงอาจมีการดำเนินคดีฟ้องร้อง - ผู้ดำเนินการสร้างภาพยนตร์ได้ ฉะนั้น ผู้ช่วยการ สร้างภาพยนตร์บางคนจึงสมัครใจที่จะ ให้มีการตรวจป้องกัน เพื่อเป็นการตัดปัญหา

นอกจากรัฐต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว มีเมืองต่าง ๆ ประมาณ ๕๐ เมือง ได้วางระเบียบการตรวจภาพยนตร์ของตนขึ้น ในจำนวนดังกล่าวมี ๑ เมือง ซึ่งร่วมกันตั้ง เจ้าหน้าที่ตรวจภาพยนตร์พิเศษของตน ๑ คน อีก ๒๐ เมืองมีคณะกรรมการตรวจภาพยนตร์ ซึ่งประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ อีก ๓๓ เมืองได้ตั้งบุคคลคณะหนึ่งให้มีหน้าที่ตรวจ - ภาพยนตร์ และอีก ๒๕ เมืองได้แต่งตั้งองค์การ เดียวกันเพื่อทำหน้าที่ดังกล่าว มีหลายกรณี ที่การตรวจภาพยนตร์ซึ่ง เมืองหนึ่งจัดขึ้น มีผลกระทบคลุ่ไปถึงบางส่วนในอาณาเขตของรัฐ ที่เมืองนั้นตั้งอยู่ และมีอยู่บ่อย ๆ ที่ลัทธิพลของการตรวจภาพยนตร์นี้แผ่ขยายข้ามขอบเขต

อันมีระเบียบระเข้ของเมืองและรัฐที่มีปัญหาอีกด้วย ค่ายเหตุนี้ การตรวจภาพยนตร์
ซึ่งรัฐเป็นผู้จัดทำจึงอาจมีผลแก่คลุมไปถึงรัฐใกล้เคียงรัฐเดียวหรือหลายรัฐก็ได้

ค่ายเหตุที่กลไกในการตรวจคอนข้างจะสลับซับซ้อนเช่นนี้ การพิจารณาตรวจ
ภาพยนตร์จึงได้ทำกันอย่างกว้างขวางในสหรัฐอเมริกา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อต่อสู้กับภาพยนตร์
ที่ชักคอศีลธรรม ความคิงามหรือภาพยนตร์ลามกอนาจาร หรือเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรม
แต่การตรวจภาพยนตร์จำกัดขอบเขตอยู่ในแง่ศีลธรรมซึ่งระบุไว้อย่างคลุมเครือ จึงเป็นเหตุ
ให้มีการตรวจผิด ๆ อย่างมากมาย โดยมีได้เปิดโอกาสให้บิดามารดาของเด็กหรือตัวเด็ก
เองได้เลือกภาพยนตร์ที่ตนประสงค์จะดูได้

ประเทศญี่ปุ่น

รัฐบาลมิได้จำกัดให้มีการตรวจเพื่อป้องกันภาพยนตร์ที่ไม่เหมาะสม และไม่มี
การร่างกฎหมายพิเศษใด ๆ ที่จะป้องกันเยาวชนจากอันตรายที่จะได้รับจากภาพยนตร์

แต่อีกท้านหนึ่ง สมาคมภาพยนตร์แห่งประเทศไทย (Japanese Motion
Pictures Association) ได้วางประมวลข้อบังคับไว้ว่า สิ่งใดก็ตามที่จะทำให้ผู้ดู
เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อชาติ ชุมชนชน กฎหมาย ศาสนา การศึกษา และศีลธรรมของ
ชาวญี่ปุ่นแล้ว สิ่งนั้นจะต้องถูกกำจัดออกไปจากวงการสร้างภาพยนตร์ของญี่ปุ่น

สหราชอาณาจักรอังกฤษ

ตามข้อความในกฎหมายที่ออกเมื่อปี ๑๙๐๙ ว่าด้วยการภาพยนตร์ ผู้มีหน้าที่
รับผิดชอบในการพิจารณาเพื่อออกใบอนุญาตเกี่ยวกับภาพยนตร์ใด ๆ ในประเทศอังกฤษ
เวลส์และไอร์แลนด์เหนือได้รับมอบอำนาจว่า เมื่อจะออกใบอนุญาตครั้งใด ให้พิจารณาว่า
ภาพยนตร์ใดอาจจะก่อให้เกิดความไม่พอใจแก่ผู้ดูชั้นใด ก็ให้สั่งห้ามภาพยนตร์นั้นเสีย แต่
โดยปกติแล้ว ภาพยนตร์ใดก็ตามที่ได้รับความคิดเห็นชอบจากคณะกรรมการตรวจภาพยนตร์
แห่งสหราชอาณาจักร (British Board of Film Censors) แล้ว อาจนำออกฉาย

ใดโดยไม่ต้องรอใบอนุญาต ในประเทศสกอตแลนด์ กฎหมายมีไว้ให้อ่านอาจแก่ผู้รับผิดชอบ ในการออกใบอนุญาตให้ท่าการตรวจภาพยนตร์ นอกจากในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับสวัสดิภาพ แต่ในด้านการปฏิบัติ บุคคลพวกนี้มีอำนาจห้ามฉายภาพยนตร์ซึ่งอาจจะก่อความไม่พอใจแก่ ประชาชนได้

คณะกรรมการตรวจภาพยนตร์แห่งสหราชอาณาจักร ได้ตั้งขึ้นเมื่อปี ๑๙๖๓ ฝ่ายอุตสาหกรรมภาพยนตร์เป็นผู้จัดตั้ง ด้วยความเห็นชอบของเจ้าหน้าที่รัฐบาลฝ่ายมหาดไทย คณะกรรมการมิได้มีทำเนียบทางกฎหมาย และมีโครงสร้างหรือกรมกองใด ประธาน- กรรมการได้รับเลือกจากกรรมการ คณะหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้แทนของฝ่ายอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ตำแหน่งนี้มีอีกเลือกจากบุคคลสำคัญซึ่งเป็นที่ยกย่องอย่างสูงของประชาชน ประธานกรรมการ จะเลือกตั้งเลขานุการ กรรมการผู้ตรวจภาพยนตร์ และกรรมการฝ่ายบริหารและวิชาการขึ้น ผู้ที่มีผลประโยชน์ในวงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ จะไม่มีโอกาสเข้ามาเป็นกรรมการตรวจ- ภาพยนตร์เลย และคณะกรรมการคณะนี้จะมีกรรมการเป็นหญิงอย่างน้อย ๑ คนเสมอ ใน ทางปฏิบัติ ภาพยนตร์ทุกเรื่องจะต้องฉายให้กรรมการตรวจภาพยนตร์ ๒ คนดู และถ้าจำเป็น ภาพยนตร์นั้นจะต้องฉาจนกรรมการทั้งคณะ ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ รวมอยู่ในค่าธรรมเนียมการ - ตรวจภาพยนตร์ด้วย

ยกเว้นกรณีที่ภาพยนตร์ถูกห้ามมิให้นำออกฉายให้ประชาชนชม คณะกรรมการ จะออกใบอนุญาตให้ตามลักษณะของภาพยนตร์ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๓ ประเภท คือ

๑. " B " (เหมาะสำหรับฉายให้ประชาชนทั่วไปชม) ภาพยนตร์ใดซึ่ง จัดเข้าอยู่ในประเภทนี้ หมายถึงว่า ประมาณ ๒ ใน ๕ ของภาพยนตร์ได้ฉายให้กรรมการ ทั้งคณะดูแล้ว และได้รับการพิจารณาแล้วว่า ภาพยนตร์นั้นไม่มีเนื้อเรื่องที่เป็นภัยต่อจิตใจ เด็ก เช่น มีการทะเลาะวิวาทในครอบครัว ปัญหาทางเพศ ฯลฯ ภาพยนตร์ประเภท ความบอยนั้น แม้จะมีเสียงคัดค้านไม่เห็นด้วย คณะกรรมการก็พิจารณาให้อยู่ในประเภทนี้ เช่นกัน โดยมีความเห็นร่วมกันว่า แม้เป็นภาพยนตร์ที่เราให้เกิดความตื่นเต้นก็มีได้เป็น อันตรายต่อจิตใจแต่อย่างใด

๒. "A" (เหมาะสำหรับผู้ใหญ่) เด็กอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี เข้าดูภาพยนตร์ประเภทนี้ได้เฉพาะในโอกาสที่มากับผู้ปกครองหรือผู้ใหญ่ วิธีพิจารณาคือ ถ้ายกสนทนาในเรื่อง หรือความใดความหนึ่งในภาพยนตร์อาจจะทำให้เข้าใจผิด หรือก่อให้เกิดความประหลาดประหลั่งจนเกินไป ก็ให้จัดไว้ในประเภท "A" ภาพยนตร์บางเรื่องซึ่งสร้างโดยได้รับความจริงใจจากเพนนิยาเย เช่น สโนไวท์ ของ วอลท์ ดิสนีย์ ก็รวมอยู่ในภาพยนตร์ประเภทนี้ด้วย

๓. "X" (ไม่เหมาะสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี) ภาพยนตร์ประเภทนี้ห้ามฉายให้เด็กดูอย่างเด็ดขาด ประเภทนี้รวมความรวมถึงภาพยนตร์ทุกชนิดที่ต้องการผู้ดูซึ่งมีความเข้าใจสูงๆอย่างผู้ใหญ่ ประเภทสุดท้ายนี้เพิ่งจัดใหม่ขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้ ช่วยให้การคัดเลือกภาพยนตร์มีแนวปฏิบัติที่รัดกุมขึ้นตลอดทั่วจักรภพอังกฤษ

ในการพิจารณาภาพยนตร์ คณะกรรมการจะพิจารณาปัญหาสำคัญดังนี้ คือ

๑. มีตอนใดในภาพยนตร์หรือไม่ที่ทำให้ศีลธรรมเสื่อมคุณค่าลง โดยแสดงความโน้มเอียงที่จะเห็นใจ หรือให้อภัยแก่ผู้ก่อกรรมชั่ว หรืออวดอวดอวด หรือแสดงความกุ่มกุ่มหนักการบางอย่างของสังคม

๒. มีตอนใดในภาพยนตร์หรือไม่ที่จะก่อความสะเทือนใจให้แก่ประชาชนบางส่วน

๓. มีตอนใดในภาพยนตร์หรือไม่ที่จะมีผลกระทบกระเทือนจิตใจเด็กและจะเป็นผลอย่างไร

คณะกรรมการได้ชักชวนให้ผู้สร้างภาพยนตร์ เสนอบท เรื่องภาพยนตร์ต่อคณะกรรมการ เพื่อจะได้พิจารณาก่อนจัดสร้าง นอกจากนั้นคณะกรรมการยังเป็นผู้ริเริ่มตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาเกี่ยวกับกิจการภาพยนตร์ (Cinema Consultative Committee) เมื่อเร็วๆ นี้ ประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ผู้แทนจากวงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์และจากคณะกรรมการเอง หน้าที่ของคณะกรรมการนี้คือ ศึกษาคุณค่าและ

ให้ความคิดเห็นในปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับลักษณะและมาตรฐานของภาพยนตร์ที่จะอนุญาต
ให้นำออกฉายให้ประชาชนชม นอกจากนั้น ยังพิจารณาวางเงื่อนไขในการนำภาพยนตร์นั้น ๆ
ออกฉายด้วย ปัญหาที่อยู่ในระหว่างพิจารณาขณะนี้คือ ปัญหาการเพิ่มประเภทภาพยนตร์ชั้นอีก
๑ ประเภท คือ ประเภท " C " ซึ่งอนุญาตให้เกิดเข้าดูได้

ขณะนี้ กรมมหาดไทยพยายามที่จะวางระเบียบปฏิบัติให้เป็นแนวเดียวกันในการ
ตรวจภาพยนตร์ ผลที่ตามมาคือ เป็นการกระตุ้นเตือนเจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่นให้ยอมรับและ
ปฏิบัติตามคำสั่งคดีของคณะกรรมการ และใช้ศัพท์ที่คณะกรรมการบัญญัติขึ้นในการร่าง
ใบอนุญาต กำหนดเงื่อนไขและการชดเชยผู้เข้าชม นอกจากนั้น ยังคำนึงตามมาตรฐาน
การพิจารณาที่ได้วางไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตามกฎข้อบังคับที่ว่าด้วยการพิจารณาอนุญาต
ให้เกิดที่มีอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี เข้าดูภาพยนตร์ประเภท " A " และการให้อ่านาจอสำหรับผู้มี
หน้าที่ออกใบอนุญาต ที่จะห้ามการนำภาพยนตร์ที่ไม่เหมาะสมออกฉายแก่ประชาชน เช่น
ภาพยนตร์ที่อาจทำลายความเชื่อมั่นในศีลธรรมอันดีงาม ภาพยนตร์ที่สนับสนุนอาชญากรรม
หรืออาจก่อให้เกิดความปั่นป่วนยุ่งยาก ภาพยนตร์ที่กระทบกระเทือนจิตใจของประชาชน
หรือ ภาพยนตร์ที่สร้างจากเรื่องราวบุคคลที่ยังมีชีวิตอยู่ ไปในทางที่อาจก่อให้เกิดความ
เสื่อมเสีย เป็นต้น

โดยอาศัยอำนาจที่ได้รับมอบหมาย ผู้มีหน้าที่ออกใบอนุญาตอาจห้ามการนำ
ภาพยนตร์ เรื่องหนึ่ง เรื่องใดออกฉายได้ แม้เรื่องนั้นจะได้ผ่านการตรวจของคณะกรรมการ
แล้ว แต่เรื่องเท่านั้นมักไม่ค่อยเกิดขึ้น ในส่วนผู้สร้างภาพยนตร์นั้น ถ้าภาพยนตร์ของตน
ถูกคณะกรรมการห้ามฉาย ก็อาจจะขอให้เจ้าหน้าที่ผู้ออกใบอนุญาต พิจารณาอนุญาตให้นำ
ภาพยนตร์ออกฉายได้ เฉพาะในท้องที่ที่เจ้าหน้าที่นั้น ๆ มีวงอำนาจอยู่

ภาพยนตร์ที่ได้รับการยกเว้น ไม่ต้องผ่านการตรวจของคณะกรรมการ คือ
ภาพยนตร์ข่าว

ประเทศไทย

กฎหมายและระเบียบสำหรับควบคุมและขจัดภัยจากภาพยนตร์ที่ใช้ในขณะนี้
ได้แก่พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ และพระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ ๒)
พุทธศักราช ๒๔๗๕

กฎหมายดังกล่าวแล้ว มอบให้กระทรวงมหาดไทยเป็นเจ้าของเรื่อง โดยมี
แผนกควบคุมภาพยนตร์ กองทะเบียน กรมตำรวจ เป็นเจ้าหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง
ภาพยนตร์ที่ควบคุมตามกฎหมายนี้ ได้แก่ ภาพยนตร์ทั่วไปรวมทั้งประกาศโฆษณาภาพยนตร์
และภาพยนตร์รวมทั้งประกาศโฆษณาภาพยนตร์ที่ทำในประเทศ และจะส่งออกนอกประเทศ
ยกเว้นแต่ภาพยนตร์ส่วนตัว ไม่หวังผลในการค้า และฉายในวงจำกัดมิตร ครอบครัว หรือ
สโมสร และภาพยนตร์ของทางราชการ เพื่อการศึกษา หรือสาธารณประโยชน์เท่านั้น
(ทั้งนี้ จะต้องเป็นภาพยนตร์ที่ไม่เข้าลักษณะผิดกฎหมายใด ๆ ด้วย)

วิธีการป้องกันภัยจากภาพยนตร์ที่กฎหมายควบคุม ได้แก่การบังคับให้เจ้าของ
ภาพยนตร์ยื่นเรื่องขออนุญาตฉายภาพยนตร์ หรือนำภาพยนตร์ที่สร้างในประเทศออกฉล
ประเทศ หรือการประกาศโฆษณาภาพยนตร์นั้น ต่อแผนกควบคุมภาพยนตร์ กองทะเบียน
กรมตำรวจ พร้อมด้วยเนื้อเรื่องย่อหรือสรุปโฆษณา (หรือบทพากย์สำหรับภาพยนตร์ไทย)
เมื่อไรหรือเรื่องราวแล้ว แผนกนั้นจะบันทึกวัน เวลา และสถานที่ เพื่อให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณา
ภาพยนตร์ หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า คณะกรรมการ เซนเซอร์ภาพยนตร์ ตรวจสอบพิจารณาภาพยนตร์
เรื่องนั้นต่อไป

เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ หรือคณะกรรมการ เซนเซอร์ภาพยนตร์นี้
กฎหมายกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้แต่งตั้ง โดยประกาศกระทรวง-
มหาดไทย ตามประกาศลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๐๕ ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งปัจจุบันนี้ คณะ

๔) สมัย ปัทมะทิน, การป้องกันภัยจากภาพยนตร์, หนังสือที่ระลึกงานแสดง
ศิลปหัตถกรรมนักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๑, หน้า ๑๓๔ - ๑๔๔

กรรมการ เซนเซอร์ภาพยนตร์ประกอบด้วย

- ๑. ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง
- ๒. หัวหน้ากองทะเบียน
- ๓. รองหัวหน้ากองทะเบียน
- ๔. ผู้กำกับตำรวจ ๒ กองทะเบียน
- ๕. รองผู้กำกับตำรวจ ๒ กองทะเบียน
- ๖. หัวหน้าแผนกและประจำแผนกควบคุมภาพยนตร์
- ๗. ผู้แทนกองวิจัยและวางแผน กรมตำรวจ ๒ นาย
- ๘. ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ
- ๙. ผู้อำนวยการอาเซียน
- ๑๐. นายแพทย์ประสพ รักนาคกร หรือผู้แทน
- ๑๑. นายถสสมาคมหนังสือพิมพ์ หรือผู้แทน
- ๑๒. ผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรี
- ๑๓. ผู้แทนกรมการปกครอง
- ๑๔. ผู้แทนกรมตำรวจ
- ๑๕. ผู้แทนสำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี

ในการตรวจพิจารณา หรือเซนเซอร์ภาพยนตร์ทุกเรื่องหมายขออนุญาต เพื่อขจัด
 เลี่ยงภัยอันเนื่องมาจากภาพยนตร์อันอาจจะมีต่อผู้ดูภาพยนตร์ในประเทศเรา นั้น คณะ -
 กรรมการคณะนี้หน้าปฏิบัติภารกิจให้เป็นไปตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์
 พุทธศักราช ๒๔๗๖ ซึ่งมีข้อความว่า

“ มาตรา ๔ ห้ามห้ามมิให้ทำ หรือฉาย หรือแสดง ณ สถานที่มหรสพ ซึ่งภาพยนตร์
 หรือประกาศ กบฏลัทธิและปาปเป็นหรืออาจปาปเป็นคือความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี
 ถึงแม้เพียงว่า การทำหรือฉาย หรือการแสดงภาพยนตร์หรือประกาศนั้น ๆ น่าจะมีผลเช่นนั้น
ท่านก็ห้ามคุณกับ

ภาพยนตร์หรือประกาศที่ทำในพระราชอาณาจักร ถ้ามีลักษณะหรืออาจมีผล
เช่นห้ามขาย ห้ามห้ามมิให้นำหรือส่งออกนอกพระราชอาณาจักร"

คณะกรรมการเซ็นเซอร์ภาพยนตร์มีหน้าที่ซึ่งจักได้จากภาพยนตร์โดยอาศัยอำนาจ
ในมาตรา ๔ นี้เท่านั้น เป็นแนวทางตรวจพิจารณาภาพยนตร์ คือ จะต้องควบคุมมิให้
ภาพยนตร์ที่เข้าลักษณะ ฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนคือ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี หรือ
น่าจะมีผลเช่นนี้ ออกเสนอขายแก่ประชาชนโดยเด็ดขาด คำว่า "ความสงบเรียบร้อยและ
ศีลธรรมอันดี" เป็นข้อความสั้น ๆ แต่มีความหมายกว้างขวางมาก หากแต่การกำหนดหรือ
ตีความให้ตายตัวได้ เพื่อสะดวกแก่การปฏิบัติงานของกรรมการคณะนี้ กระทรวงมหาดไทย
จึงได้กำหนดหลักเกณฑ์การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ขึ้น เพื่อให้คณะกรรมการใช้เป็นแนวทาง
พิจารณาคำเนินการ โดยกำหนดให้ข้อความละเอียดยิ่งขึ้น ดังนี้

หลักเกณฑ์การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ (ของกระทรวงมหาดไทย)

(ประมวลระเบียบการตำรวจ ไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๕๑ บทที่ ๓)

เนื่องด้วยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๔ ห้ามมิให้นำหรือ
ขายหรือแสดงภาพยนตร์หรือประกาศ อันมีลักษณะฝ่าฝืน หรืออาจฝ่าฝืนคือความสงบเรียบร้อย
หรือศีลธรรมอันดี

กระทรวงมหาดไทยจึงวางแนวทางตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่จะห้ามหรือไม่
ห้ามเพียงใด โดยอาศัยหลักพิเคราะห์ดังต่อไปนี้ตามควรแก่เหตุการณ์ ภาพยนตร์ที่มีลักษณะซึ่งจะ
กล่าวต่อไปนั้นควรห้าม คือ

๑. การลบหลู่ปูชนียวัตถุ หรือ การกระทำอย่างใด ๆ ให้เกิดความรู้สึกอันไม่ดี
ในทางศาสนาของชาติหนึ่งชาติใด

๒. วิธีการของผู้นายที่กระทำการประทุษกรรม โดยใช้อุบายอันแปลกประหลาด
ผิดจากธรรมดา หรือที่อาจเป็นเหตุส่งเสริมและให้เกิดการประทุษกรรมยิ่งขึ้น

๓. ประวัติการของผู้นายที่ลือชื่อ

- ๔. การฆาตกรรมอันน่าสยดสยอง หรือ การประหารชีวิต
- ๕. การกระทำอันทารุณค่อมุสลิมหรือลัทธิซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่มีศีลธรรมอันดี
- ๖. เรื่องอันเกี่ยวกับความสามก๊กอาจารย์ บัวยวนในทางความมั่ง
- ๗. การแสดงที่น่าจะก่อให้เกิดความบาดหมางระหว่างชาติ หรือระหว่างชั้นของ

บุคคล

- ๘. การแสดงซึ่งอาจให้เกิดการลุกขึ้นต่อรัฐ หรือ ชาติ หรือ พนักงานของรัฐมา
 - ๙. การแสดงที่เกี่ยวกับการเมือง ซึ่งสามารถกระทบกระเทือนถึงการปกครอง
- ของประเทศ หรือยอมให้เกิดความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง
- ๑๐. เรื่องที่เห็นว่า จะเป็นตัวอย่าง เพราะนิสัยไม่ดีให้แก่บุคคลนำไปประพฤตินทาง

ชั่ว

- ๑๑. ดื้อ หรือ สบหลู่ราชาภาพ หรือ การกระทำใด ๆ ซึ่งสามารถหรือเป็นเหตุทำให้เกิดความรู้สึก หรือเห็นเป็นการล้อหรือสบหลู่

แนวทางการตรวจพิจารณาที่กำหนดไว้เป็นตัวอย่างนี้ เป็นเพียงกำหนดขึ้นไว้เป็นตัวอย่าง เมื่อเจ้าพนักงานผู้พิจารณาได้เห็นลักษณะอาการของภาพยนตร์ที่ได้ฉายให้ดูจริง ๆ จะต้องวินิจฉัยว่า ตามรูปเรื่องนั้น สามารถจะเป็นเหตุให้เกิดความชั่วร้ายคือการปกครองและประชาชนทั่วไป และเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีหรือไม่ ถ้าไม่ถึงจะเป็นเหตุให้เกิดความชั่วร้ายหรือเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีก็ไม่ควรห้าม ทั้งนี้ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะต้องพิจารณาโดยรอบลอบทุก ๆ เรื่องไป

หลักเกณฑ์ที่ไต่แจจแจงให้ละเอียดยิ่งขึ้น แม้จะทำให้สะดวกแก่การวินิจฉัยของคณะกรรมการยิ่งขึ้นก็ตาม แต่ก็เป็เพียงแนวทางในการพิจารณาเท่านั้น เพราะการตัดสินภัยจากภาพยนตร์เป็นเรื่องของจิตใจที่คณะกรรมการคาดคะเนเอาว่า น่าจะก่อให้เกิดผลเช่นนั้นเช่นนี้แก่ผู้ดูทั่วไป ซึ่งความจริงแล้ว อาจเกิดหรือไม่เกิดก็ได้ เพราะเป็นเรื่องของจิตใจ ซึ่งขึ้นอยู่กับอายุและประสบการณ์ในชีวิตของผู้ดูแต่ละคน ฉะนั้น การวินิจฉัยของคณะกรรมการ เช่น เซอร์ภาพยนตร์จึงอาจถูกต้องทั้งหมด หรืออาจถูกต้องบางส่วนก็ได้

แต่จะให้ลูกน้องตายก็ความหลักกณิศศาสตร์นั้นยากมาก เพราะหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เป็นเพียงแนวทางสำหรับใช้วินิจฉัยเท่านั้น ยิ่งกว่านั้น กรรมการแต่ละท่านก็เป็นผู้แทน หน่วยงานหรือบุคคล ยังมีการปรับเปลี่ยนตัวกันมาตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ไม่คงที่เป็น ประจำอีกด้วย ทำให้การวินิจฉัยและการตีความหลักเกณฑ์ อาจารย์ระดมไม่เท่ากันได้เลยเหมือนกัน เพราะขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความรู้สึกของแต่ละบุคคล อย่างไรก็ตาม กรรมการแต่ละท่านต่างก็คำนึงถึงความปลงอกภัยของผู้ถูกควบคุมความบริสุทธิ์ใจ ได้ประชุมอภิปรายในประเด็นสงสัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ ภายหลังจากที่ได้ฉายตรวจแล้ว จนปราศจากความสงสัยโดยเอกฉันท์ จึงสั่งการอนุญาตให้ฉายได้ทั้งเรื่อง หรือให้หักส่วนที่เป็นภัยออก หรือสั่งห้ามฉาย (ban) ไปทั้งเรื่อง หากเนื้อเรื่อง (Story) เป็นภัยต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี จนไม่มีทางแก้ไขเป็นอย่างอื่นได้ การปฏิบัติความควบคุมหมายที่ว่าปฏิบัติไปอย่างเที่ยงธรรม ไม่ว่าจะเป็ภาพยนตร์ของประเทศใดก็ตาม

คำสั่งของคณะกรรมการ เช่น เซอร์ภาพยนตร์ดังกล่าวแล้ว ถ้าหากไม่เป็นที่พอใจของเจ้าของภาพยนตร์ ก็มีสิทธิอุทธรณ์ไปยังสภาพิจารณาภาพยนตร์ ซึ่งประกอบด้วยกรรมการดังต่อไปนี้

๑. ปลัดกระทรวง หรือ รองปลัดกระทรวงมหาดไทย
๒. ปลัดกระทรวง หรือ รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
๓. ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน ซึ่งเป็นผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรี
๔. เลขาธิการทำเนียบนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน
๕. อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ หรือผู้แทน
๖. อธิบดีกรมศิลปากร หรือผู้แทน
๗. อธิบดีกรมอัยการ หรือผู้แทน
๘. อธิบดีกรมการศาสนา หรือผู้แทน
๙. ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข
๑๐. ผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ
๑๑. ผู้แทนกระทรวงกลาโหม

๑๒. ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง หรือผู้แทน

๑๓. หัวหน้ากองทะเบียน กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

คณะกรรมการอุทธรณ์ หรือ สภาพิจารณาภาพยนตร์ ใช้หลักเกณฑ์การตรวจพิจารณาภาพยนตร์หลักเดียวกันกับที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งอาจมีคำสั่งเป็นตามคำสั่งเดิมของคณะกรรมการเซนเซอร์ภาพยนตร์ก็ได้ หรือสั่งเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นก็ได้ คำสั่งของสภาพิจารณาภาพยนตร์ถือเป็นคำสั่งเด็ดขาด และยุติเพียงแค่นั้น เว้นแต่เป็นคำสั่งให้ยกภาพยนตร์ที่ห้ามในประเทศ เจ้าของมีสิทธิทำเนียบคดีทางศาลต่อไปอีก

เนื่องจากอาจมีการสั่งเปลี่ยนแปลงคำสั่งได้ จึงอาจเป็นไปได้ว่า ภาพยนตร์ที่คณะกรรมการเซนเซอร์ภาพยนตร์สั่งห้ามฉาย แต่กลับได้รับอนุญาตให้ฉายจากสภาพิจารณาภาพยนตร์เท่าที่ผ่านไปแล้ว ปรากฏว่ามีหลายเรื่องที่เป็นเช่นนั้น เนื่องจากการพิจารณาเป็นเรื่องของจิตใจและความรู้สึกซึ่งมีระดับไม่เท่ากัน เช่น กรรมการเซนเซอร์ภาพยนตร์อาจจะเซนเซอร์ด้วยสายตาของเยาวชน เพราะเป็นห่วงในความปลอดภัยของเยาวชน เนื่องจากผู้คุมมีทั้งผู้ใหญ่และเยาวชน เรายังไม่มีกฎหมายแยกแยะภาพยนตร์ออกเป็นพิเศษให้ผู้ใหญ่ดู ห้ามเยาวชนดู กับภาพยนตร์ที่ดูได้ทั่วไป (ขณะนี้กำลังพิจารณาออกกฎหมายใหม่ ให้แยกประเภทภาพยนตร์ทั้งกล่าวด้วย) ส่วนสภาพิจารณาภาพยนตร์อาจตรวจพิจารณาภาพยนตร์ด้วยสายตาของผู้ใหญ่ ซึ่งอาจไม่เห็นกับที่อาจมีแก่เยาวชนก็ได้ หรืออาจพิจารณาตามตัวอักษรแห่งกฎหมายโดยเคร่งครัดก็ได้ การวินิจฉัยจึงอาจแตกต่างกันไปได้ แต่ก็ได้ชื่อว่า ได้ทำหน้าที่ขจัดภัยจากภาพยนตร์ที่อาจมีต่อผู้ชมเป็นอย่างดีที่สุด

ภาพยนตร์ที่เสนอขออนุญาตนี้ ก่อนที่จะได้รับใบอนุญาต เจ้าของจะต้องเสียค่าธรรมเนียมสำหรับความยาวของฟิล์มนั้น ในอัตรา ๕๐ บาทต่อ ๑๐๐ เมตร หรือ ค่าพิเศษของ ๑๑๐ เมตร ภาพยนตร์ขนาดกว้าง ๓๕ มิลลิเมตร เรื่องหนึ่ง จะต้องเสียค่าธรรมเนียมราว ๆ ๑,๒๕๐ บาท แต่ถ้าเป็นภาพยนตร์ขนาดกว้าง ๑๖ มิลลิเมตร (ส่วนมากเป็น — ภาพยนตร์ไทย) เรื่องหนึ่ง จะต้องเสียค่าธรรมเนียมราว ๆ ๖๐๐ บาท ที่เป็นเช่นนี้เท่ากับกฎหมายบังคับให้เจ้าของภาพยนตร์ต้องเสียเงินเพื่อซื้อความปลอดภัยจากภาพยนตร์ เพื่อ

เห็นแก่ความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองและศีลธรรมอันดีของประชาชน

เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว แผนกควบคุมภาพยนตร์จะออกใบอนุญาตให้และประทับตราลงบนฟิล์มภาพยนตร์ทุกม้วนและแผ่นโชนดทุกแผ่น ใบอนุญาตนี้อาจจะถูกเพิกถอนได้หากว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาเห็นว่ามิใช่คุณอันสมควร เพื่อความปลอดภัยของส่วนรวม อำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยนี้ เป็นอำนาจสูงสุดเหนือกว่าสภาพิจารณาภาพยนตร์ขึ้นไปอีก

สำหรับภาพยนตร์ที่ถูกสั่งให้ตัดออกเพราะอาจเป็นพิษเป็นภัยแก่ชุมชน แผนกควบคุมภาพยนตร์จะเก็บรักษาไว้ โดยไม่มีโอกาสจะนำกลับไปต่อแล้วนำมาฉายได้ใหม่อีก

การป้องกันภัยจากภาพยนตร์ก็กล่าว แม้จะได้พยายามกระทำโดยเข้มงวด กวดขันสักปานใดก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถป้องกันได้ผลเต็ม ๑๐๐% เพราะย่อมมีผู้ฝ่าฝืนเป็นธรรมดา บางครั้งเจ้าของภาพยนตร์มีโอกาสดูแล เซอร์ภาพยนตร์ของตนเอง เพื่อทำบทพากย์ ทำการบรรยาย ตั้งชื่อภาษาไทย หรือตัดต่อลำดับภาพใหม่ตามใจชอบเล่นหน้าฉาก ให้เจ้าพนักงานตรวจ โดยอาจจะใช้หลักเกณฑ์เดียวกับคณะกรรมการ เซมเซอร์ ทำการตัดภาพยนตร์ตอนที่คิดว่าจะถูกตัดโดยคณะกรรมการ เซมเซอร์ออกเก็บไว้เสียก่อน หรือหึงเสะเอาไว้ให้คณะกรรมการ เซมเซอร์ภาพยนตร์ตัดเล็ก ๆ น้อย ๆ เมื่อได้รับใบอนุญาตแล้ว ก็นำเอาส่วนที่ตัดเก็บไว้ต่อเข้าไปใหม่ ฉายด้วยความระมัดระวังซึ่งมีทั้งผู้ใหญ่และเยาวชนเป็นบางรอบ พอมีข่าวแพร่สะพัดไป มีคนมาดูมากก็เอาตอนนั้นออกเสีย นาน ๆ ก็ต่อเข้าไปใหม่อีก ถ้าถูกตำรวจจับก็ถูกปรับตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์เพียง ๒,๐๐๐ บาท เข้าใจว่ากฎหมายฉบับนี้เห็นคงจะหาทางป้องกันมิให้เกิดการกระทำเช่นนั้นได้ และคงกำหนดโทษให้สูงขึ้นเพื่อเป็นการระงับการกระทำผิดเช่นนั้นให้โดยสิ้นเชิงขึ้น

ข้อที่ควบคุมได้ยากยิ่งในการขจัดภัยจากภาพยนตร์ ก็คือ การควบคุมการพากย์ เจ้าพนักงานควบคุมแก้ไขบทพากย์ได้ตามต้องการ เช่น การใช้วาจาหยาบคายเกินควร การพูดบ่นสิ่งซึ่งกฎหมายกำหนด การพูดตลกแต่กระทบระเทือนบุคคลอื่นโดยมิได้คิด คณะกรรมการ เซมเซอร์ภาพยนตร์สั่งให้แก้ไขบทพากย์ เมื่อแก้ไขบทพากย์ตามคำสั่ง

เจ้าหน้าที่งานแล้ว เวลาพากย์กลับไม่เป็นไปตามบทที่แก้ไขใหม่ ยังลงลายกายศัพท์เป็น
 ก๊วยแก่ผู้ฟัง เช่นเดิม นับว่า การป้องกันภัยในด้านนี้ไม่สู้ได้มากนัก เคยมีความคิดว่าจะบังคับ
 ใต้มันสักเพียงพากย์ภาษาไทยลงในฟิล์มเลย โดยทำคู่เสียงระบบแสง (Optical Sound
 Track) ในฟิล์ม เพื่อป้องกันมิให้แก้ไขผิดไปจากที่เซ็นเซอร์แล้ว แต่ทำไม่ได้เพราะ
 อุปสรรคทางเทคนิค ค่าใช้จ่ายสูง และนักพากย์จะขาดอาชีพ อีกทางหนึ่งคือ "มัน"
 กนพากย์ให้ได้มาตรฐานตามที่ทางราชการต้องการ แล้วออกใบแสดงความสามารถใ้
 เจนเดียวกับฟิล์มในต่างประเทศซึ่งต้องมีใบอนุญาตก่อนจึงจะหากินได้

สรุป

ผลของการออกกฎหมายโดยมีจุดประสงค์ที่จะป้องกันเยาวชนให้พ้นจากอิทธิพล
 อันไม่พึงประสงค์ของภาพยนตร์บางประเภทนั้นยากที่จะประเมินได้ เพราะกฎหมายมุ่ง
 ควบคุมเฉพาะภาพยนตร์สำหรับผู้ใหญ่ซึ่งเด็กอาจจะเข้าดูเท่านั้น กฎหมายจึงเกินกว่า
 ไม่สมบูรณ์และได้ละเลยอยู่ในวงจำกัด การไม่ยินยอมทำตามคำตัดสินของเจ้าหน้าที่หรือกรรมการ
 ตรวจสอบภาพยนตร์ และอุปสรรคต่าง ๆ ในการที่จะนำบทบัญญัติมาใช้กับภาพยนตร์ แสดงให้
 เห็นชัดว่า กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้มีอยู่ในขณะนี้ ควรจะได้รับการพิจารณาแก้ไขและ
 ปรับปรุงเสียใหม่

กฎหมายควบคุมภาพยนตร์จะเป็นประโยชน์ได้ ก็ต่อเมื่อมีด้วยเหตุโดยเฉพาะ
 ที่จะสามารถควบคุมภาพยนตร์สำหรับเยาวชนในแง่ต่าง ๆ ซึ่งก่อนข้างจะสลับซับซ้อนได้
 อยากรู้ก็ตาม แม้จะมีการปรับปรุงแก้ไขอย่างไร ก็ไม่อาจแก้ข้อเท็จจริงที่ว่า ส่วหนึ่งแต่
 กฎหมายนั้น ไม่สามารถจะช่วยในการปรับปรุงกิจการของภาพยนตร์ให้เข้าสู่มาตรฐานที่
 ต้องการได้ และในการปรับปรุงกฎหมายให้เหมาะสมยิ่งขึ้นนั้น ถ้าหากไม่ได้อาศัยความ
 ร่วมมือจากผู้สร้างภาพยนตร์ด้วยแล้ว ก็อาจจะเป็นอันครายยิ่งกว่าที่จะใ้นโยบายให้
 เสรีภาพแก่ผู้สร้างภาพยนตร์เสียอีก

การชมภาพยนตร์เพื่อได้รับประโยชน์

กล่าวโดยทั่วไปแล้ว เป็นที่ยอมรับกันว่า ภาพยนตร์มีอิทธิพลยิ่งลึกลงไปในเยาวชน เยาวชนตกอยู่ใต้อิทธิพลของภาพยนตร์มากกว่าผู้ใหญ่ เพราะ "ท่าทางที่ได้รับความประทับใจ" ที่ภาพยนตร์ทั้งหลายได้สร้างขึ้นเป็นลักษณะอันน่าพิศวงแก่เยาวชน เด็กจะมีความใฝ่ใฝ่เพียงเล็กน้อย แต่จะรับเอาสิ่งที่จูงใจที่เขาได้รับอย่างรวดเร็ว ดังนั้น ภาพยนตร์จึงมีอิทธิพลต่อเยาวชนมาก

ถ้าศึกษากันแล้ว ภาพยนตร์น้อยเรื่องนั้นก็จะมี "เลว" อย่างแท้จริงและเปิดเผย ภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับปานกลาง ฉะนั้น ก่อนที่เด็กจะไปชมภาพยนตร์ เช่นนี้ จึงควรได้รับการฝึกหัดให้รู้จักวิเคราะห์ว่า อะไรถูก อะไรผิดในภาพยนตร์นั้น ๆ ควรจะสามารถเลือกสรรแต่สิ่งที่ให้คุณค่าและให้ประโยชน์ออกมาจากภาพยนตร์ได้ โดยการฝึกหัดสายคาและ การตัดสินใจของเยาวชน เพื่อว่าจะได้แลเห็นคุณค่า

การฝึกหัดนี้ ในหลายประเทศได้จัดตั้ง "Cine Forum" เพื่อจะได้ใ้แนวความคิดอย่างชัดเจน (Cine Club - ผู้เชี่ยวชาญได้รวมกันเข้าศึกษาลักษณะของปัญหาภาพยนตร์) Cine Forum มีขอบเขตกว้าง มีอิทธิพลเหนือประชาชนจำนวนมากกว่าผู้ชมในโรงภาพยนตร์ใหญ่ และผู้ชมในโรงภาพยนตร์ใหญ่ก็อาจจะมีส่วนใน Cine Forum ได้

Cine Forum เป็นการอบรมเกี่ยวกับภาพยนตร์ ซึ่งอาจจะจัดขึ้นโดยไม่มี การฉายภาพยนตร์เลยก็ได้ เป็นประโยชน์ส่วนใหญ่ต่อเยาวชนอายุประมาณ ๑๒ - ๑๓ ปีไปจนถึงชั้นมหาวิทยาลัย การมี Cine Forum และฉายภาพยนตร์ในระยะเวลาสั้นบ้าง เยาวชน จะเข้าร่วมด้วยความสนใจยิ่ง จะทำให้ได้รับประโยชน์มากขึ้น และเป็นกันเองมากขึ้น

๕) บาทหลวงอังกอร์ โกมาน, การชมภาพยนตร์เพื่อได้รับประโยชน์, เอกสารการประชุมเรื่อง "อิทธิพลของภาพยนตร์ต่อเยาวชน" ของสภาสังคัมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ประชุม ณ คณะครูศาสนา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๑๘ - ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๕

การดำเนินงานของ Cine Forum

ก่อนการฉายภาพยนตร์

มีการบรรยายถึงภาพยนตร์ในที่ประชุม ควรยกตัวอย่างเพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น มีขอบเขตในหัวข้อต่อไปนี้

๑. ชนิดของภาพยนตร์ ชนิดที่เป็นเรื่องราว บรรยายถึงบรรยากาศ เรื่องแฝงคติซึ่งอาจจะเป็นเรื่องแฝงคติทางประวัติศาสตร์ ชีวิตประวัติกุณบุรุษ หรือจิตวิทยา ก็ได้

๒. ความคิดบางประการ เกี่ยวกับการผลิต บริษัทผู้ผลิต สัญชาติของภาพยนตร์ ราคาค่าทุน สิ่งแวดล้อมซึ่งภาพยนตร์นั้นได้สร้างขึ้น

๓. ชี้แจงถึงชีวประวัติอย่างสั้น ๆ ของผู้กำกับการแสดง (งานของเขา บุคลิกลักษณะของผู้กำกับการแสดง ความโน้มเอียง ตำแหน่งในวงการภาพยนตร์ ...) ผู้ประพันธ์บท ผู้แต่งบทเพลง ผู้จัดกิจการชั้นนำ ฯลฯ

๔. ยกเอาเรื่องอย่างสั้น ๆ สำหรับเด็กโต และอย่างยาวสำหรับเด็กเล็ก ให้เห็นสิ่งต่าง ๆ โดยชัดเจนเสมอว่า มีความสำคัญทางศีลธรรม จิตวิทยา ศิลปะ.... ซึ่งถึงฉากที่จะพบเห็น เด็กจะสนใจในสิ่งเหล่านี้ และกระตุ้นให้เด็กนึกถึงคำชี้แจงนี้เมื่อกำลังชมภาพยนตร์เสมอ จุดประสงค์ในการบรรยายนี้ คือ

ก) เด็กอาจเข้าใจโครงเรื่องได้อย่างสมบูรณ์ถึงความคิดที่ผู้กำกับการแสดง หรือผู้ประพันธ์บท ต้องการเสนอ

ข) เด็กอาจยกย่องว่าดีหรือเลวทางด้านศิลปะและด้านศีลธรรม

ค) ภายหลังจากที่เด็กเข้าใจและคัดค้านภาพยนตร์ได้แล้ว อาจจะสนุกรื่นเริงกับภาพยนตร์ได้ เช่นเดียวกับผู้ใหญ่

ภายหลังการฉายภาพยนตร์

ขอความร่วมมือจากทั้ง ๒ ฝ่าย คือ ผู้ชมและผู้ดำเนินงานใน Cine Forum เพื่อให้โอกาสแก่ทุกคนแสดงความคิดเห็น ควรจะเป็นการโต้ตอบเชิงแนะนำซึ่งอาจเป็นไปได้ดังนี้

- ผู้ดำเนินงานใน Cine Forum เสนอคำถาม
- ผู้ฟังคนใดคนหนึ่งตอบ
- ผู้ดำเนินงานถามถึงความตกลงของที่ประชุม
- หยิบยกความคิดเห็นที่แตกต่างกันและที่ใกล้เคียงมา นำมาเปรียบเทียบกัน
- ให้เหตุผลเพื่อสนับสนุนความคิดเห็น
- ผู้ดำเนินงานจะให้ความเห็นในตอนสุดท้าย พร้อมทั้งเหตุผล

ต่อจากนั้น จะพิจารณาหัวข้ออื่น ๆ เพื่อความสำเร็จในการดำเนินงาน ต้องมีบรรยากาศเป็นกันเอง ขอบเขตของการอภิปรายอาจจะครอบคลุมถึงหัวข้อต่อไปนี้

๑. เนื้อหาเรื่องราว เป็นสำคัญจาก อยู่กับเรื่องสั้นหรือ ความเป็นจริง

๒. จุดประสงค์ของผู้แต่ง ความมุ่งหมายที่สำคัญ หรือความคิดเห็นอื่น
รองลงมาเพื่อให้ครบครัน

๓. การดำเนินเรื่อง ความคิดเห็นที่สำคัญ สิ่งแวดล้อมทางศิลปะ การแนะนำจุดเริ่มต้น การเผยแพร่เรื่องออกมาที่ระนาบใดขนาดต่าง ๆ ตอนสำคัญของเรื่อง ที่ไหน อย่างไร การจบลงพร้อมทวย หรืออาจไม่มีคำไขที่แท้จริงหรือปรุงแต่งขึ้น อิทธิพลทางด้านการแสดงเพื่อจะให้จุดประสงค์ของผู้แต่งชัดเจนและเป็นที่น่าสนใจได้ โดยอาศัยการแสดงอย่างเป็นนัย หรือการแสดงความจริง

๔. การวิเคราะห์ทางด้านเทคนิค การสร้างฉากทั้งในที่ร่มและที่แจ้ง การถ่ายภาพมุม การเคลื่อนไหวของกล้อง แสงสว่างและเงา ความใกล้ชิดไกล ระบบที่ใสและผลที่ได้ ฉากเหตุผลตามอย่างธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงจากสิ่งหนึ่งไปยังอีกสิ่งหนึ่ง การขอความช่วยเหลือ การตัดตอน การผสมที่จางและมืด

บทสนทนา แบบละคร ย้ำ ไม่จริง ไร้ประโยชน์ มีเหตุผล

ดนตรี การวิเคราะห์บทเพลงที่ใช้บรรเลงตลอดเรื่อง ความเรียบ ความ
เหมาะสม ความรุนแรง เรื่องทั่วไป จาก การพลิกเพลง เลื่อน

๕. การวิเคราะห์ทางด้านศิลปะ ข้อสังเกตเกี่ยวกับคนฉมัง เรื่องข้อสังเกต
เกี่ยวกับสิ่งใหม่ ๆ จุดจบพิเศษ หรือ "เรื่องชนิดจบอย่าง เป็นสุข" การดัดแปลงเรื่อง
จากภาพยนตร์นั้นสร้างจากนวนิยาย ความสนใจที่มีอยู่จนตลอดเรื่อง

๖. การนำ ผู้แสดงนำ ลักษณะพิเศษของคาราที่สำคัญและคาราชั้นรอง การ
แสดงเป็นไปทางธรรมชาติ ประเด็นขึ้นโดยแสดงเป็นความกลมกล่อมมีลักษณะเด่นลักษณะต่าง ๆ

๗. คุณค่าทางค่านิยมสิ่งประทับใจที่ได้รับ (ก็ เลว) การพิจารณา
ถึงงานศิลปะที่ภาพยนตร์โคลงไว้ มีคุณค่าหรือไม่ พร้อมทั้งเหตุผล การรับความเห็น
ค่านิยม ท้าทายที่แสดงออกความชั่ว ยกย่อง บอกรับ ปฏิเสธ ปองกัน ถ้ามี
ความคิดหรือความเลว โกรธแสดงความดี โกรธแสดงความเลว ผิดทางจิตวิทยา
(มนุษยชาติ ความรัก การมองในแง่ร้าย ความทารุณ การมองในแง่ดี ความเกลียด
ความไม่จริง)

โดยวิธีนี้ เมื่อเขาวชชเข้าชมภาพยนตร์และใช้วิจารณ์ญาณแล้ว เขาจะไม่ปล่อย
ตัวให้ตกอยู่ในอิทธิพลของภาพยนตร์อย่างตาบอด จะรู้จักตัดสินว่า จะปฏิเสธหรือรับเอา
และเมื่อนั้น ภาพยนตร์จะให้ทั้งความบันเทิงและบทเรียนแห่งชีวิตจริงด้วย

แบบคำถามที่ใช้ในการพิจารณาของ Cine Forum

ชื่อ.....
 ชื่อเรื่องภาพยนตร์.....
 ผลิตโดย.....กำกับโดย.....

ประเภทของภาพยนตร์ (ภาพยนตร์อาจจัดอยู่ในชั้นหนึ่ง หรือมากกว่านั้นก็ได้)

ความประวัติศาสตร์.....() นิยายประวัติศาสตร์.....() ให้การสอน.....()
 ความชีวิตประวัติ.....() นิยายเรื่งรมย์.....() ให้ความรู้.....()
 ความสังคม.....() นิยายผจญภัย.....() ให้ความบันเทิง.....()
 ความศาสนา.....() นิยายลึกลับ.....() การ์ตูน.....()

ฝ่ายเทคนิค (ก. คีมาถ ข. คี ค. พอไซ ง. เสว)

	ก.	ข.	ค.	ง.
เริ่มเรื่อง.....	()	()	()	()
การดำเนินเรื่อง.....	()	()	()	()
ตอนจบ.....	()	()	()	()
การเคลื่อนไหว.....	()	()	()	()
การเขมาขวัญ.....	()	()	()	()
การโต้ตอบ.....	()	()	()	()
<u>คุณค่าทางศิลปะ</u>				
การถ่ายภาพ.....	()	()	()	()
สี.....	()	()	()	()

	ก.	ข.	ค.	ง.
ฉลาก	()	()	()	()
เครื่องแต่งกาย	()	()	()	()
การดำเนินงาน	()	()	()	()
การขนส่ง	()	()	()	()
ดนตรี	()	()	()	()
ความน่าสนใจ	()	()	()	()

ภาวะการอบรม

คุณค่าโดยทั่วไป	()	()	()	()
ส่งเสริมวัฒนธรรม	()	()	()	()
ให้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์	()	()	()	()
สร้างบุคคลิกลักษณะแก่ชุมชน	()	()	()	()

ลักษณะกิจกรรม (ก. ทิมาท ค. ถี ม. ถีแต่บางตอนไม่สมควรดู อ. เขา
 ส. สนับสนุน บ. ไม่มีผลคืออย่างไร ป. เป็นปฏิบัติ)

	ก.	ค.	ม.	อ.	ส.	บ.	ป.
คุณค่าทั่วไป	()	()	()	()	()	()	()
จากค่านิยมสมควร เช่น					ส่งเสริมงานศาสนา.....	()	() ()
หาทุน	()	ช่วยราย.....	()		ชีวิตครอบครัว	()	() ()
ขาดกรรม.....	()	อุจาสลาม.....	()		งานสังคม	()	() ()
อัตรานิมากรรม.....	()	เฟส.....	()		ความรักชาติ.....	()	() ()
ชไมย.....	()	บูรจาร.....	()		ส่งเสริมความรักต่อเพื่อนมนุษย์.....	()	() ()
ข้อสังเกตุอื่น ๆ					ความรับผิดชอบ.....	()	() ()

การวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในประเทศไทย

๑) พ.ศ. ๒๕๐๓ กฤษณา สยามเนตร * ใ้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น"

ความมุ่งหมายในการวิจัย เพื่อสำรวจอิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น ความสนใจในการดูภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ การไปดูภาพยนตร์ของเด็กวัยรุ่น วันเวลาที่ชอบดู ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง การเลียนแบบพฤติกรรม ผลดีและผลเสียของการดูภาพยนตร์มากเกินไป ทักษะสติของเด็กที่มีต่อภาพยนตร์เมื่อเปรียบเทียบกับการ์ตูนแอนิเมชัน - หายใจอื่น ๆ ตลอดจนการใช้จ่ายเงินเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจด้วย

วิธีการวิจัย ใช้จำนวนประชากรทั้งหมด ๓๕๕ คน นักเรียนชาย ๕๖๐ คน นักเรียนหญิง ๒๕๔ คน เลือกเด็กโรงเรียนชาย ๓ โรงเรียน หญิง ๑ โรงเรียน โดยใช้แบบสอบถามที่ใ้ทำการ Pre - test ทดสอบเรียบร้อยแล้ว แจกไปตามโรงเรียนที่กำหนด ใช้แปดร์เซนต์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

- ๑. ประเภทของภาพยนตร์ที่เด็กวัยรุ่นชายชอบมากที่สุด คือ ภาพยนตร์สืมดวน
- ๒. ส่วนเด็กวัยรุ่นหญิงชอบภาพยนตร์ชีวิตรัก และภาพยนตร์เพลง
- ๓. ความถี่ในการดูภาพยนตร์ เด็กวัยรุ่นชายดูเคื่อนละครึ่งมากที่สุด
- ๔. แหล่งผลิตภาพยนตร์ที่ชอบมากที่สุด คือ ภาพยนตร์ต่างประเทศ ภาพยนตร์อเมริกา
- ๕. เด็กวัยรุ่นทั้งชายและหญิงชอบไปดูภาพยนตร์วันเสาร์ อาทิตย์

๑) กฤษณา สยามเนตร, อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น, วิทยานิพนธ์, คณะครุศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๐๓

ผู้
พ้อง

อย่าง
คือ

๕. เด็กชายชอบไปดูภาพยนตร์กับเพื่อนเพศเดียวกัน เด็กหญิงชอบดูกับญาติ

๖. ผู้ปกครองเอาใจใส่ในการดูภาพยนตร์ของเด็กวัยรุ่นทั้ง ๒ เพศเป็น

๗. อุปสรรคในการดูภาพยนตร์ของเด็ก คือ ผู้ปกครองไม่ไถ่ธนูปูราคา

๘. อิทธิพลของภาพยนตร์ เด็กวัยรุ่นชอบเลียนแบบการแต่งกายมากที่สุด

๙. เหตุผลการเลียนแบบเพราะชอบและแสดงว่าทันสมัย

การดูภาพยนตร์ให้ผลดี ให้ความรู้ เป็นหูสุดตา บลเสียดของการดูภาพยนตร์
คือ สะท้อนอารมณ์ เสริมสุขภาพ และเห็นว่า การดูภาพยนตร์เป็นการพักผ่อนหย่อนใจใกล้
เท่ากับงานอดิเรกอื่น ๆ ถ้านักเรียนมีเงิน อาจจะใช้ในการดูภาพยนตร์มากที่สุด

ข้อเสนอแนะ กรมกิจการแนะแนวการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
ผู้ปกครองก็ควรให้คำแนะนำชี้แจง ทางโรงเรียนควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ห้องสมุด
และผู้สร้างภาพยนตร์ควรร่วมมือในการรักษาวินัยของเยาวชน มีให้ลงแรงเร่งในความผิด

๒) พ.ศ. ๒๕๐๔ กองเผยแพร่การศึกษา^๒ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
กระทรวงศึกษาธิการ ได้ทำการสำรวจเรื่อง "อิทธิพลของภาพยนตร์และรายการวิทยุ -
โทรทัศน์ต่อเยาวชนไทย"

ความมุ่งหมาย เพื่อทำการวิจัยเกี่ยวกับการชมภาพยนตร์และรายการวิทยุ
โทรทัศน์ของเยาวชนในระดับอายุต่างกัน

วิธีดำเนินการ รวบรวมข้อมูลโดยการออกแบบสอบถามส่งไปยังบิดามารดา
ผู้ปกครองของเยาวชนที่มีอายุในระดับต่างกัน อาชีพของบิดามารดาของเยาวชนมีทั้ง เป็น

๒) กองเผยแพร่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ , อิทธิพลของภาพยนตร์
และรายการวิทยุโทรทัศน์ต่อเยาวชนไทย , พ.ศ. ๒๕๐๔

ชีววิทยา การ หอพัก ประชาชน อ่างทอง จังหวัด ตั้งแต่ ๒ - ๒๑ ปี รวม ๒,๘๖๕ คน

ผลการวิจัย เด็กวัยต่าง ๆ ตั้งแต่ ๕ - ๒๑ ปี (ยกเว้น ๑๔ - ๑๘ ปี) ภาพยนตร์เฉลี่ยเดือนละ ๕ ครั้ง เข้าวินตั้งแต่ ๕ ปีลงมาดูรายการโทรทัศน์อย่างน้อยวันละ ๑ ชั่วโมง เข้าวินอายุ ๑๐ - ๒๑ ปี ดูวันละ ๓ ชั่วโมง

ภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเยาวชน โดยเฉพาะอายุ ๖ - ๑๓ ปี นิยมชมชอบและเอาอย่างดาราที่ตนมีโอกาสได้ดู

การชมภาพยนตร์ เด็กวัย ๖ - ๘ ปี ชอบดูการ์ตูนมากที่สุด เด็กวัย ๑๐ - ๑๓ ปี ชอบภาพยนตร์การ์ตูนและภาพยนตร์ตลก สำหรับรายการโทรทัศน์ เด็กชอบดูภาพยนตร์การ์ตูน รายการสำหรับเด็กและภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ เด็กอายุ ๑๔ - ๑๘ ปี นิยมชมภาพยนตร์ประเภทโลเป็นดีเสมอ เด็กอายุ ๑๘ - ๒๑ ปี ชอบภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ประเภทข่าว, สารคดี และประวัติศาสตร์มากพอสมควร

๓) พ.ศ. ๒๕๐๘ กมล นิมนาพนนท์ ^๓ โค้วหาวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความสนใจของนักศึกษา ระดับมหาวิทยาลัยที่มีต่อการชมภาพยนตร์"

ความมุ่งหมายในการวิจัย เพื่อสำรวจความสนใจของนักศึกษา ระดับมหาวิทยาลัยที่มีต่อการชมภาพยนตร์

วิธีการดำเนินงาน สุ่มแบบสอบถามไปยังนิสิตนักศึกษา ๕ มหาวิทยาลัย คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร สุ่มแบบสอบถามเป็นจำนวน ๒,๐๐๐ ฉบับ

๓) กมล นิมนาพนนท์ , ความสนใจของนักศึกษา ระดับมหาวิทยาลัยที่มีต่อการชมภาพยนตร์, วิทยานิพนธ์ , บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. ๒๕๐๘

วิเคราะห์ผลึกเป็นร้อยละ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างนักศึกษาชาย

และหญิง

ผลการวิจัย ปรากฏว่า นักศึกษาชายหญิงชมภาพยนตร์ประมาณเดือนละ ๑ - ๓ เรื่อง ภาพยนตร์ที่นักศึกษาชายชม ได้แก่ ภาพยนตร์ชีวิต จารกรรม เพลง และดนตรี สืบสวนและภาพยนตร์ลอก ส่วนนักศึกษาหญิงชมภาพยนตร์ เพลงและดนตรี ภาพยนตร์ชีวิต จารกรรม และออกซิมชั้นตามลำดับ ภาพยนตร์มีอิทธิพลในแง่จิตตานุศึกษา คือ ช่วยปรับปรังตนให้เข้ากับสังคม ช่วยปรับปรุงบุคลิกภาพและช่วยยกระดับจิตใจสูงขึ้น นอกจากนี้ ยังช่วยเพิ่มพูนความรู้รอบตัว เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาและช่วยผ่อนคลายอารมณ์ส่วนผลเสียจากการชมภาพยนตร์ คือ ทำให้สิ้นเปลืองเงิน เสียเวลาและเสียสุขภาพ

ข้อเสนอแนะ

๑. ผู้สร้างภาพยนตร์ควรสร้างภาพยนตร์ที่ สนองความต้องการของผู้ชม โดยคำนึงถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นต่อส่วนรวม และไม่ควรถ้าทำไรจนเกินไป
๒. เจ้าของโรงภาพยนตร์ควรเลือกภาพยนตร์ที่ไม่เป็นภัยต่อสังคม และไม่ควรมีโฆษณาเกินความเป็นจริง
๓. คณะกรรมการตรวจสอบภาพยนตร์ควรตรวจสอบภาพยนตร์ทุกเรื่องโดยเคร่งครัด ไม่ควรอนุญาตให้ภาพยนตร์ที่เป็นภัยต่อสังคมออกฉาย เช่น ภาพยนตร์ประเภทลามกอนาจาร ภาพยนตร์ที่ช่วยให้เกิดภัยพิวาทาชาญการ วิทยุรุนแรงและชักตอวัฒนธรรมวันถึงาม
๔. หนังสือพิมพ์ควรวิจารณ์อย่างตรงไปตรงมา ไม่ควรเขียนจนเกินความเป็นจริง
๕. รัฐบาลควรสร้างสถานี่สำหรับพักผ่อนหย่อนใจให้มากขึ้น
๖. ส่งเสริมให้นักศึกษาค้นมีส่วนร่วมในกิจกรรมของมหาวิทยาลัย เพื่อให้นักศึกษาจะได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

๔) พ.ศ. ๒๕๐๘ รัตนา ทองสมบูรณ์ ^๕ โถ้วทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การสำรวจประเภทของภาพยนตร์ที่เด็กวัยรุ่นสนใจ ปี ๒๕๐๘"

ความมุ่งหมายในการวิจัย เพื่อทำการสำรวจประเภทของภาพยนตร์ที่เด็กวัยรุ่นสนใจ เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำมาเป็นข้อคิดและตัวอย่างในการเสนอแนะวิธีการและประเภทของภาพยนตร์ที่เด็กวัยรุ่นควรเลือกดู

วิธีการวิจัย ประชากรที่นำมาวิจัย คือ เด็กชาย - หญิง ชั้น ม.ศ. ๑, ๒, ๓ โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม และโรงเรียนวัดสระเกศ อายุเฉลี่ย ๑๒ - ๑๓ ปี จำนวนเพศละ ๑๐๐ คน รวมเป็น ๒๐๐ คน ใช้วิธีการแบบสอบถาม คิดเป็นเปอร์เซ็นต์

ผลการวิจัย

๑. เด็กวัยรุ่นไทยทั้งชายและหญิง ปัจจุบันนิยมดูภาพยนตร์มาก นักเรียนชายใช้เวลาว่างในการดูภาพยนตร์ ๑๕.๘๖ % นักเรียนหญิง ๒๘.๒๙ % และเขาดูเพราะสนใจชาย ๔๕ % หญิง ๔๓ %

๒. ภาพยนตร์ที่ได้รับความนิยม มี ๔ ประเภท คือ ภาพยนตร์สืบสวน ภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์เพลง ภาพยนตร์ตลกขบขัน

ขอเสนอแนะ

๑. ภาพยนตร์ที่ดีและเหมาะสมแก่เยาวชน ควรมีลักษณะสมบูรณ์ทางด้านวิชาการ ภาพยนตร์, วรรณคดี และวิชาการละคร เนื้อเรื่องเหมาะสม ทำให้เด็กเข้าใจสิ่งที่ควรเชื่อและไม่ทำให้จิตใจสับสนวุ่นวาย

๒. ควรมีการตรวจภาพยนตร์โดยมีผู้แทนจากทุกฝ่ายร่วมกัน

๓. ปกป้องภาพยนตร์ที่เผยแพร่แก่เยาวชนโดยแบ่งประเภทภาพยนตร์สำหรับเด็กและผู้ใหญ่ ให้มีการจัดเสียงลงในลิ้ม ความคุ้มครองโฆษณาภาพยนตร์ และจัดให้มีสารวัตร

๕) รัตนา ทองสมบูรณ์ , การสำรวจประเภทของภาพยนตร์ที่เด็กวัยรุ่นสนใจ
ปี ๒๕๐๘ , วิทยานิพนธ์ , คณะครูสาส์กร , พ.ศ. ๒๕๐๘

นักเรียน เพื่อตรวจความนักเรียนที่หนีเรียนไปชมภาพยนตร์

๔. ส่งเสริมภาพยนตร์ที่ใหม่ลึกลับยาวจน

๕. ทางโรงเรียน บ้าน หนังสือพิมพ์ องค์กรเยาวชน ควรจะช่วยกัน

ป้องกันอิทธิพลที่ไม่ดีของภาพยนตร์

๕) พ.ศ. ๒๕๑๐ อรรถพร พิศลยบุตร ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น"

ความมุ่งหมายในการวิจัย เพื่อสำรวจความสนใจของนักเรียนชาย หญิง ในการชมภาพยนตร์ และอิทธิพลของภาพยนตร์ต่อพฤติกรรมของนักเรียนในชั้นปี ๒๕๑๐

วิธีการวิจัย ใช้ประชากรตัวแทนของโรงเรียนเทพศิรินทร์และสตรีประชากรจำนวน ๑๘๕ คน โดยใช้แบบสอบถาม ผลที่ได้ก็ก็เป็นร้อยละ

ผลการวิจัย

๑. นักเรียนชายสนใจในภาพยนตร์ส่งความมากที่สุด รองลงมาคือ ภาพยนตร์สืบสวน และภาพยนตร์เพลง ส่วนนักเรียนหญิงสนใจภาพยนตร์เพลงมากที่สุด รองลงมาคือ ภาพยนตร์ชีวิตและภาพยนตร์สืบสวน

๒. สาเหตุที่สนใจในภาพยนตร์แต่ละประเภทนั้น เนื่องมาจากเป็นตัวอย่างที่ดี ได้ความรู้ และความสนุกเพลิดเพลินเป็นส่วนมาก

๓. นักเรียนชายและหญิงไปชมภาพยนตร์ในวันเสาร์และอาทิตย์ นักเรียนชายนิยมไปชมรอบ ๑๐.๐๐ - ๑๒.๐๐ น. มากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงชอบไปชมรอบ ๑๘.๐๐ - ๒๑.๐๐ น.

๔. นักเรียนทั้ง ๒ เพศใช้เวลาในการชมภาพยนตร์ไม่เต็มสมควร ประมาณเดือนละครั้ง

๕) อรรถพร พิศลยบุตร , อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ; วิทยานิพนธ์, คณะครูศาสตร์, พ.ศ. ๒๕๑๐

๕. นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้รับเวลาอิทธิพลจากภาพยนตร์มาปฏิบัติ และมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่ได้รับเวลาอิทธิพลมา ซึ่งเป็นนักเรียนชาย จำนวน ๗๖.๕๓ % และนักเรียนหญิงจำนวน ๒๓.๑๐ %

๖. สำหรับนักเรียนชายและหญิงที่ชมภาพยนตร์มากเกินไปนั้น ปรากฏว่าในด้านการศึกษา นักเรียนคิดว่า การกระทำนั้น ๆ เป็นผลเสีย และในขั้นคุณภาพ นักเรียนคิดว่า มีผลกระทบกระเทือนต่อสุขภาพบ้าง

ข้อเสนอแนะ

๑. บุคคลฝ่ายต่าง ๆ คือ นักเรียน ครู ผู้ปกครอง และรัฐบาล ต้องให้ความร่วมมืออย่างจริงจัง เพื่อให้การชมเป็นประโยชน์ยิ่งขึ้น

๒. นักเรียนควรเลือกรายการยนตร์ทุกครั้ง ไม่ใช่อุคความเพี้ยน หรือ เพี้ยนไปเวลาหายไปเท่านั้น นักเรียนอาจจะสอบถามผู้ใหญ่ถึงภาพยนตร์ที่ดีและเป็นประโยชน์

๓. ครูควรให้คำแนะนำในการชมภาพยนตร์และประโยชน์ของภาพยนตร์ที่มีต่อการศึกษา

๔. ผู้ปกครองควรพานักเรียนไปชมภาพยนตร์บ้างถ้ามีโอกาส และชี้แจงถึงโทษของการเลือกแบบที่ไม่ดีและประโยชน์ของการเลือกแบบที่ดี

๕. รัฐบาลควรควบคุมภาพยนตร์ที่เน้นภัยต่อนักเรียน

การวิจัยในต่างประเทศ

๑) Dr. W.S. Charter ได้ทำการสำรวจในอเมริกาว่า ภาพยนตร์อาชญากรรมให้ผลและโทษแก่สังคมเพียงใด โดยสอบถามอาชญากรทั้งเล็กและผู้อยู่ว่า การกระทำผิดของเขาสืบเนื่องมาจากอะไร ในจำนวนอาชญากรชาย ๓๖๕ คน ๔๕ % แจ้งว่า ภาพยนตร์ทำให้เขาอยากดื้อปี่น อีก ๔๕ % แจ้งว่า ภาพยนตร์สอนให้เขารู้สึกว่า

๒) กองเผยแพร่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, อิทธิพลของภาพยนตร์ต่อเยาวชน, การประชุมเรื่องอิทธิพลของภาพยนตร์ต่อเยาวชนของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย โดยสมพร เทพสิทธา พ.ศ. ๒๕๐๕, หน้า ๓๓ - ๓๔

การหาเงินแบบธุรกิจง่าย ๆ จึงอาจกล่าวได้ว่า ภาพยนตร์มีส่วนในการส่งเสริมให้คนกระทำความผิดมากขึ้น

นอกจากภาพยนตร์เกี่ยวกับอาชญากรรมที่ไปควรรสนับสนุนให้เด็กอยู่แล้ว ยังมีภาพยนตร์อีกประเภทหนึ่ง คือ ภาพยนตร์ที่แสดงถึงชีวิตที่พุ่งเพื่อไอ้อา ซึ่งเป็นผลร้ายแก่เด็กมาก โดยเฉพาะเด็กที่อยู่ในวัยรุ่นและเด็กในต่างจังหวัด จากการสอบถามนักโทษหญิงจำนวน ๒๖๖ คน ปรากฏว่า ๔๔ % ของนักโทษเหล่านี้แจ้งว่า ต้องการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ที่มีความสนุกสนานอย่างโจศโจน เพราะนางเอกในภาพยนตร์ไปเที่ยวแต่งงานอย่างนั้น ส่วนอีก ๓๔ % แจ้งว่าเขาไม่ต้องการไปโรงเรียน เพราะต้องการชีวิตที่สบายไอ้อา ไม่ต้องการทำอะไรอย่างชีวิตในภาพยนตร์

๒) Professors Blumer และ Mauter แห่งคณะสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยชิคาโก ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องภาพยนตร์ แสดงผลไว้ในหนังสือ *Movie, Delinquency and Crime* พิมพ์ใน ค.ศ. ๑๙๓๓ ได้ตั้งแนวสำรวจไว้ดังนี้

๑. ภาพยนตร์มีส่วนทำให้นักและอยู่ใหญ่กระทำความผิดหรือไม่
๒. สำรวจเด็กในสถานฝึกและอบรม และนักโทษผู้ใหญ่ในเรื่องนี้
๓. สำรวจผลของภาพยนตร์ประเภทอาชญากรรมที่มีต่อเด็กกระทำความผิด

ข้อสรุปผลการสำรวจ คือ เด็กในสถานฝึกอบรมที่ดิสตินควีย์ มีเด็กชาย ๑๐ % เด็กหญิง ๒๕ % ยอมรับว่า ภาพยนตร์เป็นสาเหตุแห่งการประพฤติในทางที่ผิดของตน จึงสรุปว่า ภาพยนตร์เป็นสาเหตุหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กกระทำความผิด หรือมีแนวโน้มก็คือว่า ภาพยนตร์ไม่ช่วยให้เด็กหลีกเลี่ยงจากการประพฤติในทางที่ผิด

๓) Koley, Raymond, Are We Movie Made?, แปลและเรียบเรียงโดยนายสง่า ดินะสมิต, การประชุมเรื่องอิทธิพลของภาพยนตร์ต่อเยาวชน ค.ศ. ๒๕๐๘ หน้า ๕๕ - ๕๖

หมายเหตุ การสำรวจนี้ ไล่ข้อเท็จจริงจากเด็กกระทัดและนักโทษ จึงถูกวิจารณ์ว่า เป็นข้อเท็จจริงจากผู้ที่ไม่ยอมตำหนิตนเอง จึงพยายามยกเหตุผลภายนอก มาอ้าง อีกประการหนึ่ง ในการสำรวจใช้คำถามนำทั้งสิ้น คำตอบจึงอาจจะไม่จริง หลักฐานที่ไล่จึงเป็นการคาดคะเนอย่างหยาบ ๆ เท่านั้น

๓) Professor Charles J. Peters แห่งวิทยาลัยการศึกษาของ มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย ได้ศึกษากันคว้าและแสดงผลไว้ในหนังสือ *Notion Pictures and Standards of Morality* พิมพ์ใน ค.ศ. ๑๙๓๓ ตั้งแนวสำรวจว่า ความประพฤติ ของบุคคลในห้องเรื่องภาพยนตร์อยู่เหนือหรือต่ำกว่ามาตรฐานศีลธรรมอันดี

วิธีการสำรวจ ทำโดยสอบถามจากบุคคล ๑๕๗ คน ซึ่งเป็นนักศึกษาและ เจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัย หญิงสาวที่นำนับถือความประพฤติ เด็กชายและเด็กหญิงที่ทำงาน ในโรงงาน คำถามที่ส่ง ๔ ข้อ หยิบยกจากตัวอย่างความประพฤติของบุคคลในห้องเรื่อง ภาพยนตร์ คือ ๑) การแสดงพฤติกรรมอย่างผิดโฉมของหญิง ๒) การจูบและการกอดรัด ๓) การแสดงออกในทางการปกครองแบบประชาธิปไตย ๔) การที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อบุตรใน ภาพยนตร์ ผลการสำรวจปรากฏว่า

๑. คำถามข้อแรก คำตอบคือ ไม่อยู่ในมาตรฐานศีลธรรมอันดีที่จะยอมรับได้
๒. คำถามข้อที่ ๒ คำตอบคือ เกือบยอมรับได้
๓. คำถามข้อที่ ๓ คำตอบคือ ในภาพยนตร์แสดงในทางประชาธิปไตยดีกว่า ในทางปฏิบัติเป็นอยู่
๔. คำถามข้อที่ ๔ คำตอบคือ ดีกว่าที่เป็นอยู่มาก

c) Professor Kay and Shuttleworth แห่งมหาวิทยาลัยเบล ไล
 แสดงผลการพิจารณากาพย์ยนตร์ที่อิทธิพลต่อเด็กในหนังสือ The Social Conduct and
 Attitudes of Movie Fans พิมพ์ใน ค.ศ. ๑๙๓๓ โดยเลือกนักเรียน ๙,๐๐๐ คน
 ใกล้เคียง ๑๐ % เฉพาะเด็กที่แจ่มว่าเป็นพวกคุณภาพยนตร์น้อย และอีก ๑๐ % ที่เป็นพวกที่
 คุณภาพยนตร์น้อยครั้ง รวมทั้งหมด ๑,๕๐๐ คน นำมาทดสอบหลายหัวข้อเพื่อหยั่งหาทัศนคติ
 ทั่วกลางประเทศ ครูอาจารย์ในโรงเรียน รางวัลในการต่อสู้ ฯลฯ

จากการทดสอบปรากฏว่า ๕๐ % ที่เปรียบเทียบทั้ง ๒ พวกแล้ว ไม่พบข้อ
 แตกต่างระหว่างเด็กนักคุณภาพยนตร์และไม่ไร้นักคุณภาพยนตร์ ส่วนใน ๑๐ % ที่เหลือ มี ๔ %
 ที่พวกมีไร้นักคุณภาพยนตร์ไว้บนคิกว่าอีก ๒ % ที่เป็นนักคุณภาพยนตร์

d) Perry V. Holaday และ Dr. George D. Stoddard ได้ทำการ
 ส้ารวจว่า เด็กจะจำเรื่องภาพยนตร์ได้อย่างไร แสดงไว้ในหนังสือ Getting Ideas
 From the Movies ได้วางแนวการสำรวจในก้าน ๑) ความจำของ เด็กต่อเรื่องภาพยนตร์
 และรายละเอียดต่าง ๆ ๒) ความจำนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปมากน้อยเพียงใด ทั้งในก้าน
 จำนวนและบทบาทที่เกยจำได้ หลังจากเวลาผ่านไป ทั้งนี้ ได้ทำการสำรวจนักเรียน
 ๑,๐๐๐ คน และผู้ใหญ่ ๒,๐๐๐ คน

ปรากฏผลการสำรวจว่า เด็กที่จำเรื่องภาพยนตร์มักเป็นพวกที่มีภาวะ
 ทางจิตดี และโลยทั่วไป เป็นผู้ที่เรียนดี เด็กจำเก่งกว่าผู้ใหญ่ในเรื่องภาพยนตร์ ทั้งนี้
 ผู้สำรวจเห็นว่า ภาพยนตร์ให้ความจริงน้อย แลอาจทำให้เด็กเข้าใจว่าเป็นความจริง
 ส่วนใหญ่ได้

๘) คู่มือที่แล้ว , หน้า ๘๘
 ๑๐) คู่มือที่แล้ว , หน้า ๑๐๐

b) Dr. Edgar Dale ได้แสดงผลการสำรวจไว้ในหนังสือ *Children's Attendance at Motion Picture* พิมพ์ในปี ๑๙๓๕ ในวิธีการสำรวจ ๒ วิธี คือ

- ๑) ส่งคำถามไปยังเด็ก ๕๕,๐๐๐ คน ในท้องถิ่นที่ต่างกันของรัฐโอไฮโอและโอไอวา
- ๒) ผู้สำรวจได้เข้าสังเกตที่ข้างห้องชายตัวของโรงภาพยนตร์เมืองโคลัมบัส ในรัฐโอไอวา ว่า เด็กเข้าดูภาพยนตร์มากน้อยเพียงไร

ปรากฏผลการสำรวจว่า มีเด็กต่ำกว่า ๒ ขวบ ๒.๘ % ของผู้เข้าชมภาพยนตร์ เด็กอายุ ๓ - ๑๓ ปี ๑๑.๘ % ของผู้เข้าชม อายุ ๑๔ - ๒๐ ปีเข้าชมภาพยนตร์สัปดาห์ละ ๕๓ % อายุ ๒๑ ปีขึ้นไป ๒๓.๓ % ปรากฏว่า นักเรียนดูภาพยนตร์สัปดาห์ละครั้ง ๕๓ % นักเรียนที่ไม่เคยดูภาพยนตร์เลย ๒๖ % เด็กชายไปดูภาพยนตร์บ่อยกว่าเด็กหญิง

๓) ในปี ๑๙๓๖ F.H. Symonds ได้ทำการค้นคว้าจากนักเรียนมัธยมจำนวน ๑,๒๕๑ คน ทั้งชายและหญิง ได้กรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับความสนใจและปัญหาส่วนตัว ของเด็กวัยรุ่น พบว่า เด็กวัยรุ่นมีความสนใจสูงสุดในเรื่องสันตนาการ ซึ่งมีภาพยนตร์รวมอยู่ด้วย โดยกล่าวว่า เด็กวัยรุ่นจะไปดูภาพยนตร์บ่อยเพียงไรขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของเด็กแต่ละคน เด็กชนบทมีโอกาสไปดูภาพยนตร์น้อยกว่าเด็กที่อยู่ในเมืองหลวง วัยรุ่นตอนต้น ดูภาพยนตร์บ่อยกว่าตอนปลายหรือตอนกลาง เด็กยิ่งโตขึ้น การดูภาพยนตร์ก็ยิ่งลดน้อยลงลงทุกที ทั้งนี้หาไรเพราะความสนใจในการดูภาพยนตร์ลดลงไป แต่เป็นเพราะเด็กโตขึ้นก็ยังมีเวลาว่างที่จะไปดูน้อยลง กิจกรรมทางสังคมก็เพิ่มมากขึ้น เด็กวัยรุ่นหญิงชอบดูภาพยนตร์มากกว่าเด็กชาย

๑๑) คู่มือครั้งที่แล้ว , หน้า ๕๓

๑๒) E. B. Hurlock , *Adolescent Development* , New York
Mc. Graw - Hill Book Company , I M C. ๑๙๔๔ P. ๒๑๖ , ๒๑๗ ,